PİŞMAN OLMADAN ÖNCE

(Peygamber) Dedi ki: "Rabbim beni yalanlamalarına karşı bana yardım et"
(Allah) Dedi ki: "Az bir süre (bekle), onlar gerçekten pişman olacaklar."
(Müminun Suresi, 39-40)

HARUN YAHYA

Allah'a iman etmeyen insanlar yaşamları boyunca sık sık pişmanlık duygusuna kapılırlar. Tevekkül sahibi olmadıkları için, karşılaştıkları zorluklarda veya yaptıkları bir hatada müthiş bir iç sıkıntısı yaşarlar. Hayatları boyunca pek çok olayda "keşke" kelimesini kullanırlar; "keşke yapsaydım", "keşke söyleseydim", "keşke gitseydim"....

Ancak bundan daha önemli bir konu vardır ki, o da dünyadayken yaşadıkları bu sıkıntılı pişmanlıktan çok daha büyüğünün ahirette karşılarına çıkacak olmasıdır. Hayatları boyunca dinden uzak bir yaşam süren insanlar, ahirette dünyada geçirdikleri her dakikanın an an pişmanlığını duyacaklardır. Çünkü dünyadayken çoğu defa uyarılmış, doğru yola davet edilmişlerdir. Dünya hayatı boyunca kendilerine, düşünebilecekleri ve doğruyu bulabilecekleri çok fazla süre verilmiştir. Ancak bu anları hep göz ardı etmiş, uyarıldıklarında dinlememiş ve dünya hayatının hiç son bulmayacağı gibi bir hisse kapılarak ahireti unutmuşlardır. Ne var ki cehennem ile karşılaştıklarında, hatalarını artık geri dönüp telafi etme imkanı bulamayacaklardır.

Bu kitabın amacı, "keşke akıl etmiş olsaydık, keşke Rabbimizin ayetlerini yalanlamamış olsaydık, keşke bizi uyaranların sözlerine uysaydık..." diyecekleri ve toprak olup, yok olmayı dileyecek kadar büyük bir pişmanlık duyacakları böyle bir güne karşı insanları uyarmak ve henüz telafi imkanı varken Allah için yaşamaya çağırmaktır.

YAZAR HAKKINDA: Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.
Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 60 ayrı dile çevrilen yaklaşık 300 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.
Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

بسم الله الرحمن الرحيم

الله
رسول
محمد

OKUYUCUYA

• Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

• Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

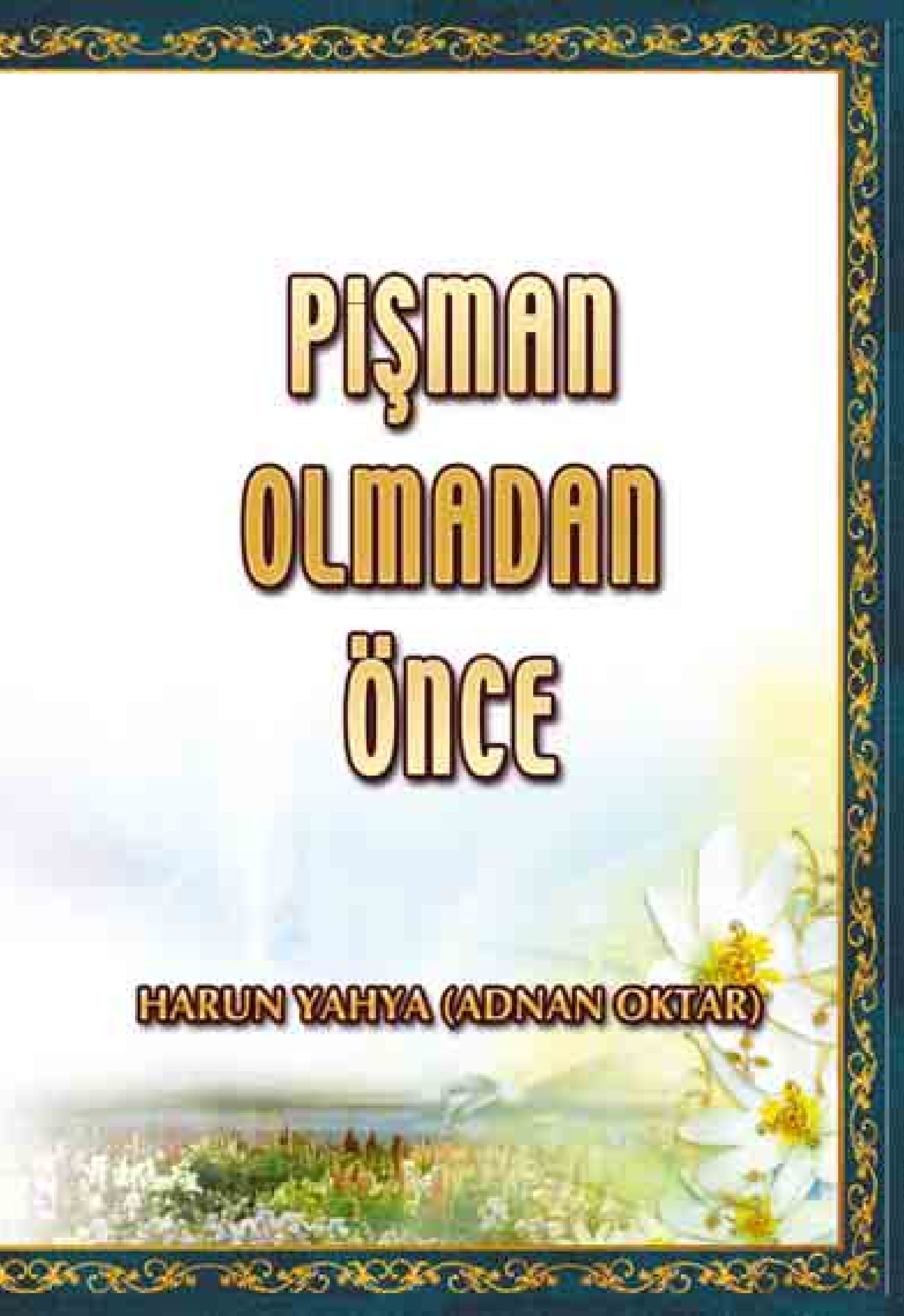
• Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

• Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

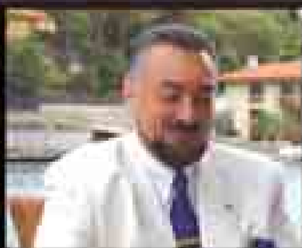
• Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

• Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

• Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

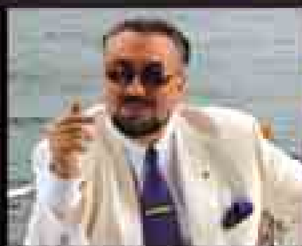
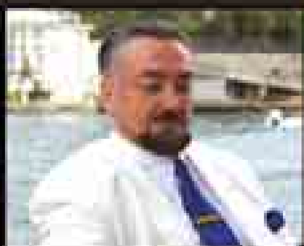

PİŞMAN
OLMADAN
ÖNCE
HARUN YAHYA (ADNAN OKTAR)

PIŞMAN OLMADAN ÖNCE

HARUN YAHYA (ADNAN OKTAR)

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 60 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli,

Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurtdışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazançhedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı "Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Temmuz 1999
İkinci Baskı: Kasım 2000
Üçüncü Baskı: Aralık 2002
Dördüncü Baskı: Aralık 2004
Beşinci Baskı: Aralık 2005
Altıncı Baskı: Temmuz 2006
Yedinci Baskı: Aralık 2006
Sekizinci Baskı: Ekim 2008

ARAŞTIRMA YAYINCILIK
Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

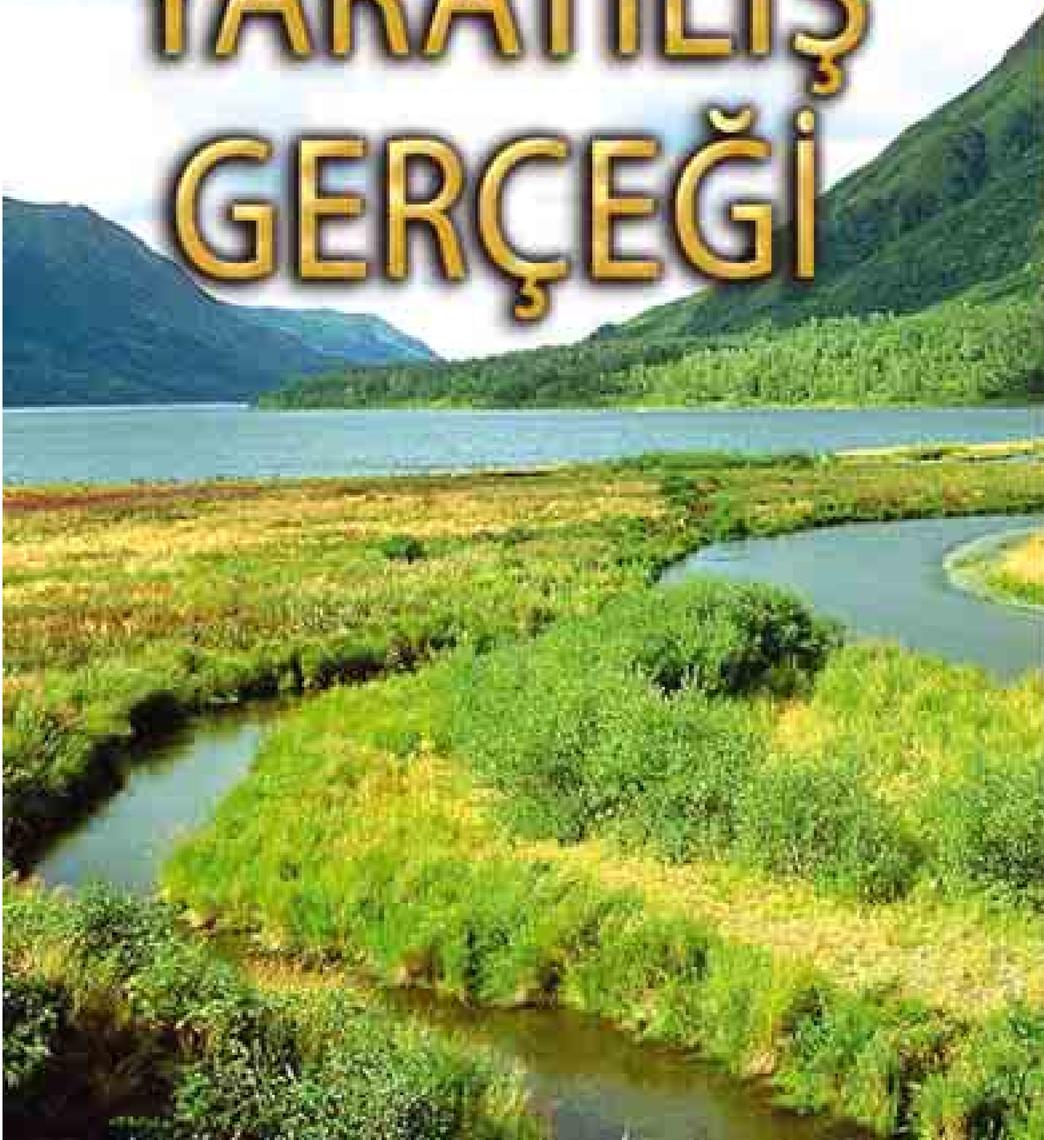
Baskı: Entegre Matbaacılık
Sanayi Cad. No: 17 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0 212) 451 70 70

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

YARATILIŞ GERÇEĞİ

Göklerde ve yerde bulunanlar O'nundur; hepsi O'na 'gönülden boyun eğmiş' bulunuyorlar. Yaratmayı başlatan, sonra onu iade edecek olan O'dur; bu O'na göre pek kolaydır. Göklerde ve yerde en yüce misal O'nundur. O, güçlü ve üstün olandır, hüküm ve hikmet sahibidir. (Rum Suresi, 26-27)

Kuşların yumurta kabuklarında çok küçük gözenekler vardır. Bu gözenekler sayesinde civciv dışarıdan oksijen alarak hayatını devam ettirir ve yumurtanın içinde oluşan su buharı da dışarıya çıkar. Eğer gözenekler gereğinden küçük olursa civciv oksijensiz kalarak ölecektir. Veya gözenekler gereğinden daha büyük olursa, bu sefer de yumurta sıvısı fazla buharlaşacak ve yumurta kuruyacaktır. Bu gözeneklerin boyutlarının tam civcivin ihtiyacına yönelik olması Rabbimiz'in sonsuz ilminin tecellilerinden sadece bir tanesidir.

Gülme, koşma, yürüme, oturma, kalkma, ayakta durma, yatma, yazı yazma... Her insan bütün bu işlemleri kemikleri sayesinde yapar. Kemikleri sayesinde yürür, yine onlar sayesinde ayakta durur, yatar, güler, kemikleri sayesinde yemek yer. İnsan bedeninin çatısı 206 tane sert parçanın biraraya gelmesiyle oluşmuştur. İnsan vücudunda bulunan ve her biri farklı fonksiyonlara sahip olan kemikler, Allah'ın yaratma sanatının yüceliğini bize gösterirler.

www.insanmucizesi.com

Bal arıları, bir çiçeğin nektarının daha önce başka arılarca tüketildiğini konar konmaz anlar ve hemen çiçeği terk ederler. Bu sayede hem vakit hem de enerji kaybından kurtulurlar. Peki arı çiçek üzerinde inceleme yapmadan nektarın tükendiğini nereden anlamaktadır? Çünkü çiçekten faydalanan ve nektarı tüketen "arkadaşları" o çiçeği, özel kokulu bir damla bırakarak işaretlerler. Onlardan sonra gelen herhangi bir arı çiçeğe konar konmaz önceden bırakılan kokuyu alır.

Tropikal kuşakta yer alan ve oldukça geniş alanlara yayılabilen mercan resifleri, ölü mercan hayvanlarının, alglerin ve kabuklu yumuşakçaların taşlaşmış formlarının zaman içinde katmanlaşmasıyla oluşur. Mercan resiflerinde, birbirinden çok farklı on binlerce tür canlı yaşar: Benekli, çizgili, parlak renkli, çarpıcı desenlerle süslü balıklar, rengarenk mercanlar, deniz böcekleri, deniz bitkileri, süngerler, midyeler, istiridyeler, deniz kestaneleri, yengeçler, deniz yıldızları, mikroskobik canlılar ve omurgasızlar bunlardan yalnızca birkaçıdır.

www.guncelyorumlar.com

Develerin bütün vücudunu kaplayan sık tüyler çölün yakıcı güneşinin canlının derisine ulaşmasına engel olur. Bunlar aynı zamanda soğukta da hayvanın ısınmasını sağlar. Çöl develeri 70º C'lik sıcaklıktan etkilenmezken, çift hörgüçlü develer sıfırın altında 52 ºC lik soğuklarda dahi yaşayabilmektedir. Bu tip develer, 4.000 metrelik yüksek yaylalarda bile hayatlarını sürdürebilmektedirler. Bu da, develerin yaratılışlarının yaşadıkları ortama uygun bir yapıda olduğunu gösteren delillerden birini oluşturur.

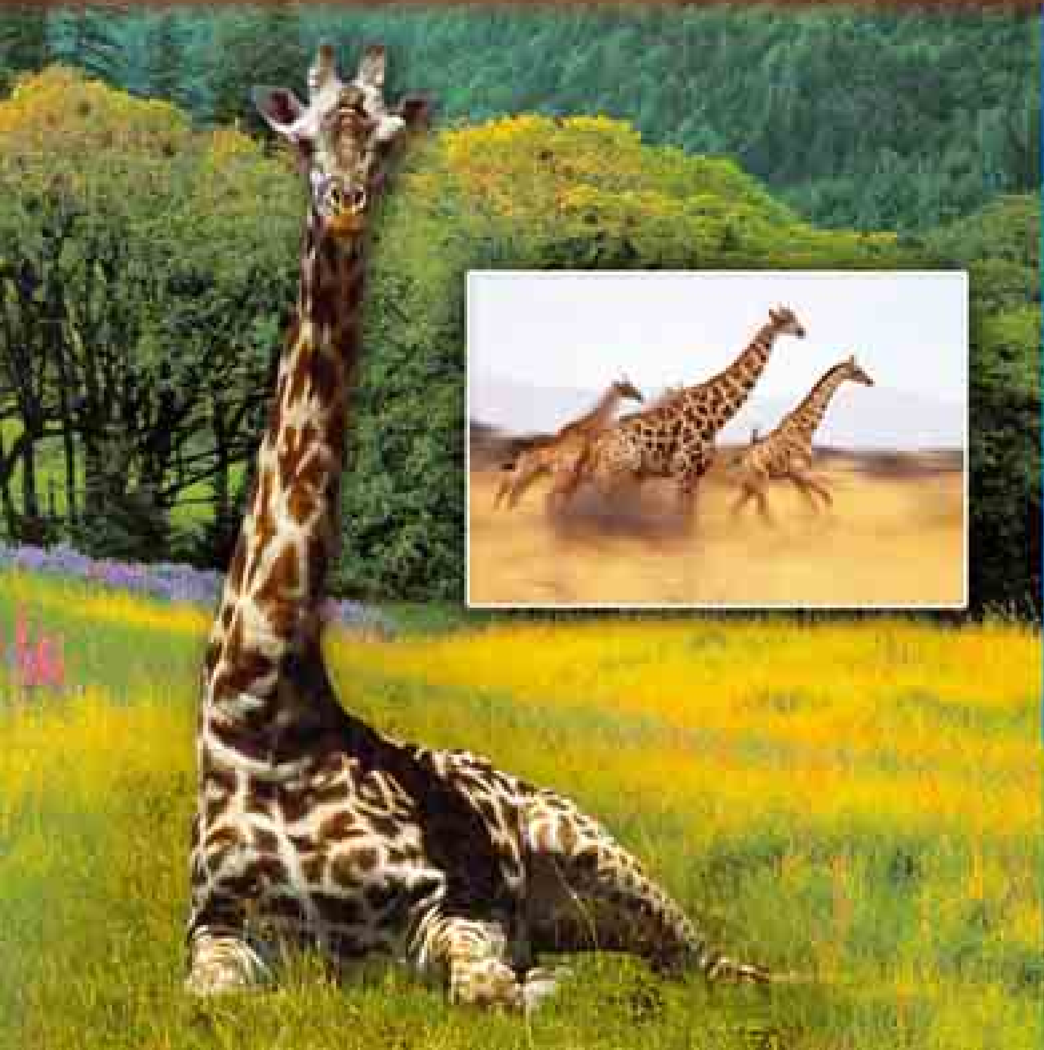
Akciğer, kendi acil savunma birimine sahiptir. Bazı akciğer hücreleri, bakteri ve mikropların üzerine doğal bir mikrop öldürücü bileşim püskürterek bunları etkisiz hale getirirler. Böylelikle solunum yoluyla vücuda giren ve akciğere gelene kadar canlı kalmayı başarabilen mikrop ve bakteriler, burada imha edilirler. Tüm bunlar, Yüce Rabbimiz'in eseridir. Allah, gözle görülmeyecek kadar küçük olan tek bir hücreye dahi insana hayranlık verecek derecede şuurlu işler yaptırarak, sonsuz ilminin ve aklının delillerini göstermektedir.

www.AdnanOktarroportajlari.com

Zürafalar bir tehlike anında koşarak 50-70 km. hıza ulaşabilirler. Koşmaya başladıklarında başlarını ileri geri götürür ve kuyruklarını kıvırırlar. Koşarken sergiledikleri diğer bir özellikleri ise, diğer hayvanlar gibi ayaklarını çaprazlama atmamalarıdır. Önce ön ve arka sol, daha sonra ön ve arka sağ ayaklarını kullanarak koşarlar. Zürafanın bu koşma şekli, onun vahşi hayvanlar tarafından yakalanmasını zorlaştırır.

www.evrimbelgeseli.com

Albatrosların, kanatlarını rüzgara karşı tamamen açarak havada durmaları, uçmaları için yeterlidir. Albatros kuşları bunu kanatlarını olabildiğince geniş açarak gerçekleştirir ve bu esnada kuşun kanatlarının genişliği "3.5 m.'ye" ulaşır ki bu, kuşlar arasında en geniş kanat uzunluğudur. Albatrosların kanat kemiklerinde kanatlarını açık pozisyonda tutmaya yarayan bir çeşit kilit sistemi vardır. Böylece günlerce, haftalarca hatta aylarca minimum seviyede enerji kullanarak hiç durmadan uçabilirler.

Örümceklerin yüz milyonlarca yıldır hep örümcek olarak var olduklarını gösteren pek çok fosil örneği bulunmaktadır. Bu fosil örneklerinden birisi de resimde görülen 45 milyon yıllık amber içindeki örümcek fosilidir.

www.Baltikamberleri.com

100 milyon yıl önce yaşamış örümcekler de, 45 milyon yıl önce yaşamış örümcekler de, günümüzde yaşayan örümcekler de hep aynıdır.

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: Litvanya

Ginkgo ağaçlarının tarihi 250 milyon yıl öncesine kadar ulaşmaktadır. Ginkgo yapraklarının kendi teorisi için bir tehdit oluşturduğunun farkına varan Darwin, kuşkusuz ileriki yıllarda bu tehdidin milyonlarca yeni yaşayan fosil bulgusu ile destekleneceğini ummuyordu.

www.canlilarinevrimi.com

Günümüz ginkgo ağaçları

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Kanada

Uzun bacaklı sineklerin bilinen 200'den fazla cinsi ve yaklaşık 6500 türü bulunmaktadır. Tropik bölgeler ve yüksek araziler de dahil olmak üzere dünyanın hemen her yerinde yaşayabilirler.

www.amberlerDarwiniyalanliyor.com

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: Litvanya

Resimde görülen 45 milyon yaşındaki uzun bacaklı sinek fosilinin, (üstte) günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı yoktur.

150 yıldır yapılan kazı çalışmaları bunun gibi milyonlarca evrim aleyhinde delil ortaya koyarken, Darwinistlerin iddialarını teyit eden hiçbir bulgu elde edilmemiştir. Fosil bulguları evrimin geçersizliğini gözler önüne sermektedir.

www.denizlerdesanat.com

Fosil örneğindeki halinden hiçbir farkı olmayan günümüzdeki vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 90 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Chicago Doğa Tarihi Müzesi, Jeoloji Bölümü Başkanı Dr. David Raup, fosillerin Darwinizm'i desteklemediğini şöyle ifade eder: *"Çoğu insan fosillerin, Darwin'in hayatın tarihi hakkındaki görüşlerine kanıt olduğunu zanneder. Oysaki bu kesinlikle yanlış bir düşüncedir."* (http://www.rmplc.co.uk/eduweb/sites/sbs777/vital/evolutio.html)

Fosillerin Darwinizm'e kanıt olduğunu zannedenlerin yanıldığını gösteren bulgulardan biri de alttaki 50 milyon yıllık manolya yaprağı ve hiçbir farkı olmayan günümüz (yanda) manolya yaprağıdır.

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: British Columbia, Kanada

Curculionoidea üst familyasına dahil olan buğday bitlerinin farklı familyalar altında toplanmış 60 binden fazla türü bulunmaktadır. Fosil kayıtlarına bakıldığında buğday bitlerinin on milyonlarca yıl boyunca hiç değişmedikleri ve başka bir canlıya da dönüşmedikleri görülür.

www.ateizmecevap.org

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Utah, ABD

Altta günümüzde hala yaşamakta olan buğday bitlerinden bir örnek bulunmaktadır.

Bol yapraklı bu bitkinin resimde görülen fosili 50 milyon yaşındadır. Bu mükemmel fosil örneği, bitkinin milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim göstermediğini, evrimcilerin iddia ettiği şekilde bu canlının hayali "ilkel" bir formunun olmadığını kanıtlar niteliktedir. Bu özellikleriyle bitkiler Allah'ın yaratma sanatının delillerindendir.

www.darwinistneleridusunmez.com

Kayaarmudu Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman,
Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Kanada

Fosil kayıtları, tavşanların herhangi bir canlıdan türemediklerini, var oldukları müddetçe herhangi bir değişime uğramadıklarını açık ve net bir biçimde ortaya koymuştur. Resimdeki 33 milyon yıllık tavşan fosili de, Darwinistlerin yenilgisini bir kez daha vurgulamakta, tüm canlıları Rabbimiz'in yarattığı gerçeğini göstermektedir.

www.darwinistlerinizdirabi.com

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 33 milyon yıl
Bölge: White River Oluşumu, Wyoming, ABD

Milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramamış tavşan kafatası

Eklembacaklılar (artropod) filumuna dahil olan bu canlılar, akrebi andıran bir yapıya sahip oldukları için bu ismi almışlardır. Aslında özellikleri akreplerden çok örümceklere benzemektedir. Bilinen en eski örnekleri Devoniyen döneminde (417 - 354 milyon yıl) yaşamıştır.

www.belgeseller.net

Yanada günümüzde hala yaşamakta olan sahte akrep isimli canlının bir örneği bulunmaktadır.

Sahte Akrep
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 40 milyon yıl
Bölge: Rusya

Eğer bir canlı, 50 milyon yıl önce, bugünkü özelliklerinin tümüne sahipse, evrimleştiğine dair hiçbir iz taşımıyorsa, hiçbir özelliği ara fosil niteliği göstermiyor, yapısında hiçbir eksiklik veya evrimcilerin iddiasıyla "ilkellik" söz konusu değilse, o zaman bu canlının evrimleştiğinden bahsetmek mümkün değildir.

Dünyanın en büyük ağaçlarından olan sekoya ağacının yaprağının 50 milyon yıl önceki ile yandaki günümüzde yaşayan sekoya ağacının yaprağı, bitkinin hiçbir değişikliğe uğramadığını göstermektedir.

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Kanada

Mantar sivrisineklerinin herhangi bir değişim sürecinden geçmediklerini gösteren delillerden biri de resimdeki 45 milyon yıllık fosildir. 45 milyon yıl önce yaşamış olan mantar sivrisinekleri, "evrimsel gelişim" kavramının büyük bir yalan olduğunu söylemektedir. Fosil bulgularının ortaya koyduğu gerçek, canlıların evrim geçirmedikleri, Yüce Allah'ın tüm canlıları yarattığıdır.

Yaşayan mantar sivrisineklerinin, fosilleşmiş örneklerinden bir farkı bulunmamaktadır.

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: Litvanya

125 milyon yıl önce yaşamış olan yusufçuk larvasının günümüzdeki yusufçuk larvalarından hiçbir farkı yoktur. Bu durum, canlıların evrimi iddiasını yıkmıştır. Evrimcilerin içi boş, delilsiz, sadece propaganda amacıyla yaptıkları yorumlar ve yayınlar ise bu gerçeği değiştirmemektedir.

www.darwinizminkivranisi.com

Yanda yusufçuk larvası görülmektedir.

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 125 milyon yıl
Bölge: Brezilya

PİŞMAN OLMADAN ÖNCE

GİRİŞ

İnsan dünyada zaman zaman maddi-manevi çeşitli acı ve sıkıntılarla karşılaşır. Ancak bunlar arasında öyle bir his vardır ki bu, belki de hiçbir fiziksel acı ile kıyaslanamayacak kadar şiddetlidir. İnsanın ruhunda büyük bir sıkıntı oluşturur. Bahsettiğimiz bu his, "pişmanlık"tır.

Ancak pişmanlığın iki farklı şekli vardır. Allah'a iman eden insanların yaşadıkları pişmanlık ile, yukarıda tarif ettiğimiz ve inkarcı insanların yaşadıkları pişmanlık... Bu iki his, birbirlerinden son derece farklıdır.

Müminler her olayın Allah'ın bilgisi ve izniyle gerçekleştiğini, başlarına ne gelirse gelsin Allah'ın dilemesiyle olduğunu kesin olarak bilen insanlardır. Bu yüzden de en önemli özelliklerinden biri tevekküllü oluşlarıdır. İnanan bir insan zorlukla da karşılaşsa, çok rahat bir ortamda da bulunsa, hiç yapmak istemediği bir hatayı da işlese tevekküllü davranır. Eğer hatalı bir tavır gösterdiyse hemen tevbe eder ve Allah'ın kendisini bağışlayacağını umar. Bu yüzden de yaşamı boyunca, sıkıntılı ve uzun süreli bir pişmanlık hissine kapılmaz. Müminin hissettiği pişmanlık, onu,

hatalarını düzeltmeye, tevbe ederek böyle bir tavrı bir daha tekrarlamamaya yöneltir. Yani kendisini düzeltmesine, eksikliklerini tamamlamasına vesile olur. Asla sıkıntılı, olumsuz bir ruh haline sokmaz, şevkini, heyecanını, imani coşkusunu azaltmaz, vesvese ve bunalıma sürüklemez.

Allah'a iman etmeyen insanların yaşadıkları pişmanlık duygusu ise son derece sıkıntılı ve uzun sürelidir. Tevekküllü olmadıkları için karşılaştıkları zorluklarda, yaptıkları bir hatada müthiş bir iç sıkıntısı yaşarlar. Hayatları boyunca pek çok olayda "keşke" kelimesini kullanırlar; "keşke yapmasaydım", "keşke söylemeseydim", "keşke gitmeseydim"…

Ancak bundan daha önemli bir konu vardır ki, dünyadayken yaşadıkları bu sıkıntılı pişmanlıktan çok daha büyüğü ahirette karşılarına çıkacaktır. Dünyada iken dinden uzak yaşayan insanlar, ahirette dünyada yanlış yola sapmış olarak geçirdikleri her dakikanın an an pişmanlığını duyacaklardır. Çünkü dünyada defalarca uyarılmış, doğru yola davet edilmişlerdir. Kendilerine verilen süre içerisinde düşünebilecekleri ve doğruyu bulabilecekleri çok fazla zamanları olmuştur. Ancak bu anları hep göz ardı etmiş, uyarıldıklarında dinlememiş ve dünya hayatının hiç son bulmayacağı gibi bir hisse kapılarak ahireti unutmuşlardır. Ne var ki, cehennem ile karşılaştıklarında artık geri dönüp telafi etme imkanı bulamayacaklardır. Allah Kuran'da bu kişilerin ahiretteki pişmanlık dolu sözlerini şöyle ifade etmiştir:

Gerçekten Biz sizi yakın bir azab ile uyardık. Kişinin kendi ellerinin önceden takdim ettiklerine bakacağı gün, kafir olan da: "Ah, keşke ben bir

toprak oluverseydim" diyecek. (Nebe Suresi, 40)

Ateşin üstünde durdurulduklarında onları bir görsen; derler ki: "Keşke (dünyaya bir daha) geri çevrilseydik de Rabbimiz'in ayetlerini yalanlamasaydık ve mü'minlerden olsaydık." (Enam Suresi, 27)

Ve derler ki: "Eğer dinlemiş olsaydık ya da akıl etmiş olsaydık, şu çılgınca yanan ateşin halkı arasında olmayacaktık." (Mülk Suresi, 10)

İşte bu kitabın amacı, "keşke akıl etmiş olsaydık, keşke Rabbimiz'in ayetlerini yalanlamamış olsaydık, keşke bizi uyaranların sözlerine uysaydık, keşke…" diyecekleri ve toprak olarak yok olmayı dileyecek kadar büyük bir pişmanlık duyacakları böyle bir güne karşı insanları uyarmak ve henüz telafi imkanı varken Allah için yaşamaya çağırmaktır.

Unutmayın ki, o gün hiç kimsenin pişmanlığı kimseye fayda vermeyecek ve kişiyi Allah'ın azabından kurtaramayacaktır. Bu pişmanlığı yaşamamanın tek yolu da henüz vakit varken Allah'a teslim olmak, O'nun emrettiği şekilde bir hayat sürmektir.

Bu kitap sığınılacak hiçbir yerin ve kurtuluşa dair hiçbir imkanın olmadığı ahiret azabına karşı bir hatırlatma ve Allah'ın yoluna bir davettir. Rabbimiz Kuran'da bu gerçeği şöyle hatırlatmıştır:

Allah'tan, geri çevrilmesi olmayan bir gün gelmeden evvel, Rabbiniz'e icabet edin. O gün, sizin için ne sığınılacak bir yer var, ne sizin için inkar (etmeye bir imkan). (Şura Suresi, 47)

İNSANIN DÜNYADA YAŞADIĞI PİŞMANLIK

Azap size gelip çatmadan evvel, Rabbiniz'e yönelip-dönün ve O'na teslim olun. Sonra size yardım edilmez. Rabbiniz'den, size indirilenin en güzeline uyun; siz hiç şuurunda değilken, azap apansız size gelip çatmadan evvel. (Zümer Suresi, 54-55)

İnsan hayati bir tehlike ile yüz yüze geldiği zaman, vicdanı, şaşırtıcı bir hızla her şeyin muhasebesini yapmaya başlar. Dünyada geçirdiği ömrünü ve bu süre içinde yaptığı işleri bir bir değerlendirir. Eğer bu kişi dünyada iyi işler yapmamış, Allah'ın dinine uymamış bir kişi ise, o an içini büyük bir pişmanlık kaplar. Çünkü dünyadaki yaşamı boyunca hiç düşünmediği gerçekler, bir anda tüm açıklığıyla gözünün önünde beliriverir. Belki de hayatında ilk defa, ölümün gerçekte çok yakın olduğunun farkına varır. Dünyadayken cenneti hak edecek bir yaşam sürmedi-

ğini ve yaşadığı pişmanlık hissinin de bundan kaynaklandığını düşünüp anlar. Allah'a karşı gösterdiği nankörlüğü fark etmiştir ve bu tavrının karşılıksız kalmayacağını da vicdanıyla çok iyi hissedebilmektedir. O ana kadar hiç yaşamadığı yoğun bir korku içini kaplar. İçinde bulunduğu durumdan kendisini yalnızca Allah'ın kurtarabileceğini anlar. Eğer kurtulursa artık bundan sonra bu yaşadıklarını kesinlikle hiç unutmayacağına, Allah'a çok şükredeceğine ve hayatının geri kalan kısmını bu gerçeklere göre düzenleyeceğine dair sözler verir. O anki tehlikeden kurtulabilmek için yalvara yalvara Allah'a dua eder. Yeter ki kurtulsun ve eline bir daha yaşama fırsatı geçsin...

Ama kimi insan, içinde bulunduğu tehlikeyi atlattıktan sonra, Allah'a verdiği sözüne sadık kalmaz. Allah'ın kendisini kurtarması ile birlikte bir anda eski ruh haline geri döner. Duyduğu pişmanlık ve teslimiyet, yerini bir anda eski nankörlüğüne bırakır. Ölümle burun buruna geldiğinde düşündüğü ve farkına vardığı gerçekleri bir anda unutur. Tehlikeyi atlatmanın verdiği güven içinde, sanki Allah'a dua eden ve o pişmanlığı yaşayan kendisi değilmiş gibi Allah'tan yüz çevirir. Eski yaşamına kaldığı yerden, belki de dünyaya daha da bağlanarak devam eder. Allah bu kimselerin ruh hallerini Kuran'da şu örneklerle açıklamıştır:

> **Karada ve denizde sizi gezdiren O'dur. Öyle ki siz gemide bulunduğunuz zaman, onlar da güzel bir rüzgarla onu yüzdürürlerken ve (tam) bununla sevinmektelerken, ona çılgınca bir rüzgar gelip**

çatar ve her yandan dalgalar onları kuşatıverir; onlar artık bu (dalgalarla) gerçekten kuşatıldıklarını sanmışlarken, dinde O'na 'gönülden katıksız bağlılar (muhlisler)' olarak Allah'a dua etmeye başlarlar: "Andolsun eğer bundan bizi kurtaracak olursan, muhakkak Sana şükredenlerden olacağız." "Ama (Allah) onları kurtarınca, hemen haksız yere, yeryüzünde taşkınlığa koyulurlar. Ey insanlar, sizin taşkınlığınız, ancak kendi aleyhinizedir; (bu) dünya hayatının geçici metaıdır. Sonra dönüşünüz Bizedir, Biz de yaptıklarınızı size haber vereceğiz. (Yunus Suresi, 22-23)

Size denizde bir sıkıntı (tehlike) dokunduğu zaman, O'nun dışında taptıklarınız kaybolur-gider; fakat karaya (çıkarıp) sizi kurtarınca (yine) sırt çevirirsiniz. İnsan pek nankördür. Kara tarafında sizi yerin dibine geçirmeyeceğinden veya üzerinize taş yığınları yüklü bir kasırga göndermeyeceğinden emin misiniz? Sonra kendinize bir vekil bulamazsınız. (İsra Suresi, 67-68)

Ayetlerde de dikkat çekildiği gibi acaba insan bu tehlikeyi atlattıktan sonra benzer ya da bambaşka bir tehlikeyle karşılaşmayacağından, karşılaşsa bile tekrar kurtulabileceğinden emin midir? Elbette böyle bir şeyden emin olamaz. Üstelik tekrar kurtulsa bile bir şey değişmez çünkü kendisi için takdir edilmiş süreyi doldurduğunda mutlaka ölecektir. O zaman da yine ay-

nı pişmanlığı yaşayacak ama bu pişmanlık fayda etmeyecektir.

Burada anlatılanlar, aslında dinden uzak yaşayan tüm insanların sahip oldukları ortak ruh halidir. Allah Kuran'ın başka ayetlerinde bu insanların içinde bulundukları durumu bizlere şöyle haber vermektedir:

İnsana bir zarar dokunduğunda, yan yatarken, otururken ya da ayaktayken Bize dua eder; zararını üstünden kaldırdığımız zaman ise, sanki kendisine dokunan zarara Bizi hiç çağırmamış gibi döner-gider. İşte, ölçüyü taşıranlara yapmakta oldukları böyle süslenmiştir. (Yunus Suresi, 12)

İnsanlara bir zarar dokunduğu zaman, 'gönülden katıksız bağlılar' olarak, Rablerine dua ederler; sonra Kendinden onlara bir rahmet taddırınca hemencecik bir grup Rablerine şirk koşarlar. (Rum Suresi, 33)

Görüldüğü gibi ayetlerde tarif edilen insanlar, bir sıkıntıyla karşılaştıkları an Allah'a yönelirler. Ancak tehlikeden kurtulduktan sonra bir anda Allah'a verdikleri sözü unutarak nankörlük ederler. Buradan da anlaşılmaktadır ki, yaşadıkları pişmanlık, tehlike anındaki çaresizliklerinden kaynaklanmaktadır.

Oysa en başta da belirttiğimiz gibi inanan insanlara has, fayda getiren pişmanlık böyle değildir. Gerçek pişmanlık, bir anda unutulmayan, insanı harekete geçiren, hatta kimi zaman insanda köklü değişiklikler meydana getirebilen bir duygudur. Samimi bir pişmanlığı kalbinde hisseden kişi, hayatının kendisine ba-

ğışlanan ondan sonraki bölümünü Allah'ın rızasına uygun olarak yaşar ve Allah'ı bağışlayan ve esirgeyen olarak bulmayı umar. Şartlar değiştiğinde ve kendisine yeni bir fırsat tanındığında asla eski tutumuna geri dönmez. Çünkü böyle bir nankörlüğün, Allah'ın, ayetlerinde belirttiği gibi, kendi aleyhine olacağını bilir.

Ayetlerde bildirilen, gemideki insanların psikolojilerini Allah tüm insanlara bir ibret olarak Kuran'da aktarmaktadır. Zira bu, her insanın nefsinde bulunan bir eğilimdir. Öyleyse her insan nefsinin bu olumsuz özelliğinden sakınmalı, ayetlerde tarif edilen insanların durumundan ibret alarak samimi bir vicdan muhasebesi yapmalıdır. Ve şunları düşünmelidir:

"Ben, buna benzer bir durumla karşı karşıya kalsam nasıl bir ruh haline sahip olurdum? Nelerden pişmanlık duyar ve bana isabet eden tehlikeden kurtulduğum takdirde kendimde neleri değiştireceğime dair Allah'a söz verirdim? Nelerden vazgeçer, hangi kararlarımı samimiyetle uygulamaya başlardım?"

İnsanın bunları düşünmesi ve doğru bir karar alması için mutlaka tehlike içinde olması gerekmez. Hatta böyle bir tehlikeyle karşı karşıya olmadığı için kimse aldanmamalıdır. Bugün böyle bir duruma hiç düşmeyeceğini düşünen bir insan, belki çok yakın bir zamanda benzeri bir olay yaşayacaktır. Veya belki de hayatının sonuna kadar böyle bir olayla karşılaşmayacaktır. Ama kesin olan bir şey vardır ki, kendisi için takdir edilen ölüm anı gelip çattığında, bir anda ölüm meleklerini yanında bulacaktır. Ve ölümün gerçekliğini gördüğü anda, eğer Allah'ın rızasına uygun bir yaşam sürdürmediyse mutlaka pişmanlığını

hissedeceği şeyler olacaktır.

İşte bu pişmanlıkla dünyada da, ahirette de sonsuza kadar karşılaşmamak için yapılacak tek şey, Allah'a yönelmek, O'ndan korkup sakınmak, O'nun Kuran'da bildirdiği emirlerini yerine getirmektir. Ölüm çok yakındır. O halde insan, yapacaklarını hiçbir şekilde ertelememeli, aldığı samimi kararları da sabır ve irade göstererek uygulamaya geçirmelidir. Allah'a olan yakınlık ve samimiyetinin ölçüsü ise, çaresizlik ve tehlike anında Allah'a katıksızca yönelip dönen bir kimsenin eriştiği yakınlık ve samimiyet derecesinde olmalıdır. Bu yakınlık ve samimiyeti de geri kalan tüm hayatı boyunca sürdürmelidir.

İnsanın unutmaması gereken en önemli gerçek şudur: Dünyada bulunmasının asıl amacı, Allah'ın razı olduğu bir kul olmaktır. Bunun dışındaki her şey, kazandığı başarılar, sahip olduğu mal mülk, ailesi, çevresi, makamı Allah'a yakınlaşmak için yalnızca birer araçtır. Bunların kendisine Allah'a şükretmesi, O'na yönelmesi için verildiğini unutup veya göz ardı edip, yalnızca bu araçları şuursuzca elde etmeyi amaç edinenlerin ise dünyada yapmakta oldukları her şey -Allah'ın dilemesi dışında- boşa çıkacaktır. Dünyada elde ettikleri geçici faydalar bu kişilere ahiret gününde hiçbir şey kazandırmayacaktır. Üstelik Allah en çok böyle insanların hüsrana uğrayacaklarını bir ayette şöyle açıklamaktadır:

De ki: "Davranış (ameller) bakımından en çok hüsrana uğrayacak olanları size haber vereyim

mi?" "Onların, dünya hayatındaki bütün çabaları boşa gitmişken, kendilerini gerçekte güzel iş yapmakta sanıyorlar." İşte onlar, Rablerinin ayetlerini ve O'na kavuşmayı inkar edenlerdir. Artık onların yapıp-ettikleri boşa çıkmıştır, kıyamet gününde onlar için bir tartı tutmayacağız. (Kehf Suresi, 103-105)

Eğer insan dünyada sergilediği hal, tavır ve ahlakıyla Allah'ın rızasını kazanırsa, Allah onu dünyada ve ahirette koruyup gözetecektir. Ama dünyadayken bu fırsatı kaçırırsa, daha ölüm melekleri yanına geldiği anda artık telafi edemeyeceği bu korkunç hatasının farkına varacak ve -Allah'ın dilemesi dışında- sonsuza kadar sürecek bir pişmanlık içinde yaşayacaktır. Allah Kuran'da, Kendi huzuruna çıktıklarında yaptıklarından dolayı pişman olan insanların sözlerini şöyle bildirmektedir:

Der ki: "Keşke hayatım için, (önceden bir şeyler) takdim edebilseydim." (Fecr Suresi, 24)

"... Keşke Rabbime hiç kimseyi ortak koşmasaydım." (Kehf Suresi, 42)

"... Ah keşke, elçiyle birlikte bir yol edinmiş olsaydım," (Furkan Suresi, 27)

Yaptıklarından dolayı pişman olup, çaresizlik içerisinde bu sözleri söylemek istemeyen her insan, hemen şimdi, kendisini yaratan Rabbimiz'e icabet etmeli ve O'nun kendisinden istediği şekilde yaşamını sürdürmelidir.

Dünyadaki Pişmanlıktan İbret Almak Gerekir

Dünya hayatı, insanların cennetteki kusursuz ve sonsuz hayatı kazanabilmeleri için yaratılmış çok önemli bir fırsattır. Bu fırsatı değerlendiremeyip dinden uzak yaşayan insanlar ise, biraz önce sözünü ettiğimiz gibi, ahiretteki azabı gördüklerinde, dünyada geçirdikleri her dakikanın an an pişmanlığını yaşayacaklardır. Çünkü bu insanlar dünyada çok defa uyarılmış, cennetin ve cehennemin varlığından haberdar edilmişlerdi. Hangi davranışlarının kendilerine nasıl bir son hazırlayacağı da onlara bildirilmişti.

Ancak, bu geri dönülmez sona erişmeden önce Allah, dünyada bulundukları süre içerisinde insanlara pişmanlığın nasıl bir duygu olduğunu tanıtır. Ölümlerinden önce belki düşünür ve doğruyu görürler diye pişmanlık hissini onlara mutlaka yaşatır. Bununla birlikte, pişmanlığı içlerinde yaşayan insanlara, hatalarını ve yanlış olan davranışlarını düzeltebilecekleri belli bir süre de verir. Her insan henüz dünyada iken, hayatını Allah'ın kendisinden istediği şekilde yönlendirme ve tevbe ederek geri kalan yaşamını Allah'ı razı edecek şekilde sürdürme imkanına sahiptir.

İşte bu yönüyle dünyadaki pişmanlık duygusu, aslında insanlara Allah'ın vermiş olduğu çok büyük bir fırsattır. Çünkü eğer bu pişmanlığın arkasından Allah'a yönelirlerse, Allah onları, bu samimiyetlerine karşılık ebedi olarak kurtarır. Ama aksine, Allah'tan gelen bu uyarı ve fırsatları umursuzca görmezden ge-

lip vurdumduymazlık yaparlarsa, cezaları, Allah dilediği sürece kurtulamayacakları bir pişmanlık ve azap olur.

Kuran'da hata yapıp sonradan pişman olan insanlar hakkında pek çok örnek verilir. Yaşadıkları pişmanlık, bu insanlardan bir bölümünü Allah'a yöneltmiş, geri kalan yaşamlarında bir daha aynı hataları tekrar etmemelerini sağlamıştır. Ama bir bölümü de bir süre sonra yaşadıkları sıkıntıyı unutmuş, aynı isyankar tavırlarına geri dönmüşlerdir.

Hatalarından dolayı duydukları pişmanlığın kendilerini tevbe etmeye ve doğru yola sevkettiği kimselere, Allah Kuran'da, Peygamberimiz (sav) döneminde mücadeleden geri kalan üç kişiyi şöyle örnek verir:

> **Andolsun Allah, peygamberin, Muhacirlerin ve Ensarın üzerine tevbe ihsan etti. Ki onlar -içlerinde bir bölümünün kalbi nerdeyse kaymak üzereyken- ona güçlük saatinde tabi oldular. Sonra onların tevbelerini kabul etti. Çünkü O, onlara (karşı) çok şefkatlidir, çok esirgeyicidir. (Savaştan) Geri bırakılan üç (kişiyi) de (bağışladı). Öyle ki, bütün genişliğine rağmen yeryüzü onlara dar gelmişti, nefisleri de kendilerine dar (sıkıntılı) gelmişti ve O'nun dışında (yine) Allah'tan başka bir sığınacak olmadığını iyice anladılar. Sonra tevbe etsinler diye onların tevbesini kabul etti. Şüphesiz Allah, (yalnızca) O, tevbeleri kabul edendir, esirgeyendir. (Tevbe Suresi, 117-118)**

Yukarıdaki ayetlerde görüldüğü gibi o dönemde geri kalan üç kişi, içlerinde büyük bir pişmanlık yaşamışlardır. Ve bu pişmanlıktan kurtulmanın tek yolunun da yine Allah'a sığınarak tevbe etmek olduğunu anlamışlardır.

İşte gerçek pişmanlık, insanları hemen harekete geçiren, hatta onları değiştiren, hatalarını düzeltmeye yönlendiren böyle bir pişmanlıktır. Böylesine samimi bir pişmanlıkta insanlar, hayatlarının geri kalan bölümünü Allah'ın rızasına uygun olarak yaşayacak ve Allah'ı bağışlayan ve esirgeyen olarak bulmayı umacaklardır. Çünkü Allah tevbeleri kabul eder ve hatalarını düzelten kullarını bağışlar. Bu gerçeği Kuran'ın şu ayetleriyle haber verir:

Ancak tevbe eden, iman eden ve salih amellerde bulunup davranan başka; işte onların günahlarını Allah iyiliklere çevirir. Allah, çok bağışlayandır, çok esirgeyendir. Kim tevbe eder ve salih amellerde bulunursa, gerçekten o, tevbesi (ve kendisi) kabul edilmiş olarak Allah'a döner. (Furkan Suresi, 70-71)

Kötülük işleyip bunun ardından tevbe edenler ve iman edenler; hiç şüphesiz Rabbin, bundan (tevbeden) sonra elbette bağışlayandır, esirgeyendir. (A'raf Suresi, 153)

Gerçekten Ben, tevbe eden, inanan, salih amellerde bulunup da sonra doğru yola erişen kimseyi şüphesiz bağışlayıcıyım. (Taha Suresi, 82)

Bunun yanı sıra, Kuran'da, peygamber gönderilen kavimlerin, yaptıkları büyük hatalardan dolayı pişman oldukları da belirtilmektedir. Nitekim Hz. Musa'nın Tur Dağı'na gitmesinin ardından kavmi, Allah'ı unutup bir heykele tapmaya başlamış, ancak yaptıklarının büyük bir hata olduğunu gördüklerinde büyük pişmanlık duymuşlardır. Allah, kavmin içine düştüğü bu pişmanlığı, ayetlerde şöyle haber vermektedir:

> **(Tur'a gitmesinin) Ardından Musa'nın kavmi süs eşyalarından böğürmesi olan bir buzağı heykelini (tapılacak ilah) edindiler. Onun kendileriyle konuşmadığını ve onları bir yola da yöneltip-iletmediğini (hidayete erdirmediğini) görmediler mi? Onu (tanrı) edindiler de, zulmedenler oldular. Ne zaman ki (yaptıklarından dolayı pişmanlık duyup, başları) elleri arasına düşürüldü ve kendilerinin gerçekten şaşırıp-saptıklarını görünce: "Eğer Rabbimiz bize merhamet etmez ve bizi bağışlamazsa kesin olarak hüsrana uğrayanlardan olacağız" dediler. (A'raf Suresi, 148-149)**

Allah'ın, Kuran'da bu konuda bahsettiği bir diğer örnek ise bahçe sahipleridir. Bahçe sahipleri Allah'ın nimet olarak verdiği bahçeyi kendilerine maletmiş, büyüklenmiş ve Allah'a şükretmeyi unutmuşlardır. Bunun üzerine Allah'tan gelen azap, onların bu davranışlarından dolayı pişman olmalarına ve hemen Allah'a yönelip dönmelerine vesile olmuştur. Kuran'da bahçe sahipleri ile ilgili ayetler şöyledir:

Gerçek şu ki, Biz o bahçe sahiplerine bela verdiğimiz gibi, bunlara da bela verdik. Hani onlar, sabah vakti (onu) mutlaka devşireceklerine dair and içmişlerdi. (Bu konuda) Hiçbir istisna yapmıyorlardı. Fakat onlar, uyuyorlarken, Rabbin tarafından dolaşıp-gelen bir bela' onun üstünü sarıp-kuşatıverdi. Sonunda (bahçe) kökünden kuruyup-kapkara kesildi. Nihayet sabah vakti birbirlerine seslendiler. "Eğer ürününüzü devşirecekseniz erkence kalkıp-çıkın." Derken, aralarında fısıldaşarak çıkıp-gittiler: "Bugün sakın oraya hiçbir yoksul girip de karşınıza çıkmasın." (Yoksulları) Engellemeye güçleri yetebilirmiş gibi erkenden gittiler.

Ama onu görünce: "Muhakkak biz (gideceğimiz yeri) şaşırmışız" dediler. "Hayır, biz (her şeyden ve bütün servetimizden) yoksun bırakıldık." (İçlerinde) Mutedil olan biri dedi ki: "Ben size dememiş miydim? (Allah'ı) Tesbih edip yüceltmeniz gerekmez miydi?" Dediler ki: "Rabbimiz Seni tesbih eder, yüceltiriz; gerçekten bizler zalim imişiz." Şimdi birbirlerine karşı kendilerini kınamaya başladılar. "Yazıklar bize, gerçekten bizler azgınmışız" dediler. "Belki Rabbimiz, onun yerine daha hayırlısını verir; şüphesiz biz, yalnızca Rabbimiz'e rağbet eden kimseleriz." (Kalem Suresi, 17-32)

Ne var ki insanlardan birçoğu, dünyadayken pişman olmaları ve tevbe edip salih amellerde bulunmaları için kendilerine gelen uyarıyı, şartlar değiştiğinde ve kendilerine yeni bir fırsat tanındığında hemen unutabilirler. Bu uyarıyı göz ardı edip eski tutumuna geri dönenlerin ise, tevbe etmedikleri müddetçe bu nankörlükleri karşılıksız kalmayacaktır. Hz. Salih'in kendilerine peygamber olarak gönderildiği Semud kavminin yaşadıkları da böyledir. Allah'ın elçisi onları açıkça uyardığı, pişman olacaklarını, azapla karşılaşacaklarını bildikleri halde ısrarla isyanda diretmişlerdir. Elbette Allah vadinden dönmeyendir ve bu insanlara vaat ettiği azabı onlara göstermiştir. Tüm insanlara ibret olacak bu gerçeği Allah Kuran'da şöyle haber verir:

Dedi ki: "İşte, bu bir dişi devedir; su içme hakkı (bir gün) onun, belli bir günün su içme hakkı da sizindir. Ona bir kötülükle dokunmayın, sonra büyük bir günün azabı sizi yakalar." Sonunda onu (yine de) kestiler, ancak pişman oldular. Böylece azab onları yakaladı. Gerçekten, bunda bir ayet vardır, ama onların çoğu iman etmiş değildirler. Ve şüphesiz, senin Rabbin, güçlü ve üstün olandır, esirgeyendir. (Şuara Suresi, 155-159)

Bilinmelidir ki Allah sonsuz adalet sahibidir. Yapılan hiçbir hatayı karşılıksız bırakmaz, ancak Kendi rızası için yapılan güzelliklerin de kat kat karşılığını verir. Samimi bir pişmanlık duyarak Kendisi'ne yönelen bir kimseyi mutlaka kurtuluşa erdireceğini ve onu rahmeti ve cennetiyle mükafatlandıracağını

müjdeler. Bu durumda insanın kendine şu soruyu sorması gerekir: Dünyada yaşanan geçici bir pişmanlığın dahi ne kadar büyük bir sıkıntı olduğunu biliyorken, sonsuza dek sürme ihtimali olan bir pişmanlığı göze almak doğru olur mu? Üstelik azabın bir an olsun hafifletilmeyeceği cehennem hayatında yaşanacak bir pişmanlığı...

Elbette hiç kimse böyle bir pişmanlığı göze alamaz. Bu durumda insanın yapması gereken bellidir. Dünyada bu fırsatı değerlendirme imkanı her insan için halen mevcuttur. Dahası bu fırsatı kullanabilen bir insan sadece cehennem azabından kurtulmakla kalmayacak, hem dünyadaki hem de cennetteki tüm nimetlerin varisi olacaktır.

İşte bu nimetlere kavuşmak ve cehennem halkının pişmanlığından uzak kalmak isteyen her insan, hayatını Allah'ın rızasını kazanmaya adamalıdır. O'nun kendisini çağırdığı, karanlıklardan nura ileten yola kayıtsız şartsız uymalıdır. Konuyla ilgili ayetlerde Allah şöyle buyurmaktadır:

O'dur ki, sizi karanlıklardan nura çıkarmak için size rahmet etmekte; melekleri de (size dua etmektedir). O, mü'minleri çok esirgeyicidir. O'na kavuşacakları gün, onların dirlik temennileri: "Selam"dır. Ve O, onlara üstün bir ecir hazırlamıştır. (Ahzab Suresi, 43-44)

İNKARCILAR İÇİN PİŞMANLIĞIN BAŞLANGICI: ÖLÜM

Her nefis ölümü tadıcıdır. Biz sizi şerle de hayırla da deneyerek imtihan ediyoruz ve siz Bize döndürüleceksiniz. (Enbiya Suresi, 35)

Ölüm, ahiretin varlığına inanmayan kimseler tarafından bir son, bir yokoluş gibi algılanır. Oysa bu hatalı bir düşüncedir; çünkü ölüm bir son değil aksine bir başlangıçtır. İman edenler için kusursuz, tüm eksikliklerden arındırılmış sonsuz bir cennet hayatının başlangıcıdır. İnkar edenler için ise büyük bir azabın yaşanacağı cehennem hayatına geçiş aşamasıdır.

Bu gerçeği kavrayan insanlar, ölümle birlikte dünyada güzel bir sonu ve ahirette güzel bir başlangıcı aynı anda yaşarlar. İn-

kar edenler ise kendilerine önceden haber verilen bu gerçeği göz ardı etmelerinin telafi edilemez pişmanlığı ile karşılaşırlar. Allah onlar için azap dilediği sürece her an bu pişmanlığı hisseder ve bundan kurtulmanın da hiçbir yolunu bulamazlar.

İnsanların çoğu her ne kadar ölümle karşılaşana kadar onu düşünmek istemeseler de bu, kesin olarak gerçekleşecek bir olaydır. Çünkü Allah ölümü dünya hayatının kesin bir sonucu olarak yaratmıştır. Şimdiye kadar tek bir insan bile ölümü kendinden uzaklaştırabilmeyi başaramamıştır. Kimsenin malı, parası, itibarı ya da dostları bu konuda ona bir fayda sağlayamamıştır. Her insan mutlaka ölümle karşılaşır. Allah Kuran'da bu gerçeği pek çok ayetle haber verir:

Her nerede olursanız, ölüm sizi bulur; yüksekçe tahkim edilmiş şatolarda olsanız bile... (Nisa Suresi, 78)

De ki: "Elbette sizin kendisinden kaçtığınız ölüm, şüphesiz sizinle karşılaşıp buluşacaktır. Sonra gaybı da müşahade edilebileni de bilen (Allah)a döndürüleceksiniz; O da size yaptıklarınızı haber verecektir." (Cuma Suresi, 8)

Oysa Allah, kendi eceli gelmiş bulunan hiçbir kimseyi kesinlikle ertelemez. Allah yaptıklarınızdan haberdardır. (Münafikun Suresi, 11)

Öyleyse ölümü ve ölümden sonra karşılaşılacak hayatı düşünmemek, insanı bu gerçekle yüz yüze gelmekten kurtarabilir mi?

Elbette ki bu sorunun yanıtı "hayır"dır. Madem insan ölüm karşısında çaresizdir, bu durumda yapılacak en akılcı davranış, Allah'ın kesin olarak gerçekleşeceğini bildirdiği ahiret hayatına şimdiden hazırlık yapmaktır.

Dünya hayatına kendini kaptırarak ahireti düşünmeyi ihmal edenler ölüme hazırlıksız yakalanırlar. "Şimdi nasıl olsa genciz dünyanın tadını çıkaralım, yaşlanınca ya da ölüme yaklaşınca da ahireti düşünürüz" diyenler, hiçbir zaman böyle bir fırsatları olmayacağını anlarlar. Çünkü ölüm Allah'ın takdir ettiği anda gerçekleşen bir olaydır. Ve insan yaşlılığa ulaşmadan genç yaşta da ölebilir. Bu durumda sadece ileriye yönelik planlar yapıp, Allah'ın emirlerini yerine getirmeyi ertelemek insanın büyük bir pişmanlık yaşamasına neden olur.

Tüm hayatını Allah'ı düşünmekten uzak geçiren ama öleceğini anladığında tevbe eden kimseler de böyle bir pişmanlıkla karşılaşırlar. Çünkü böyle bir tevbe sadece ölüm korkusundan kaynaklanan, samimi bir düzelme, arınma niyeti taşımayan, dolayısıyla da Allah Katında kabul edilmeyen bir tevbe olabilir. Söz konusu kişiler bu gerçeği bildikleri halde tüm hayatları boyunca nefisleri için yaşamayı tercih etmiş ve kendilerine tanınan sürenin sona erdiğini anladıklarında da, çıkar yolları kalmadığını görmenin telaşıyla, kendilerini kurtarmaya çalışmışlardır. Ama böyle yaparak bir sonuca ulaşamazlar çünkü Allah onların samimiyetsizliğine şahittir. Rabbimiz'in, ayetlerde bildirdiği gibi Allah insanların içlerinde olanı, kimsenin bilmediği en gizli dü-

şüncelerini bilendir. Sadece ölüm korkusuna dayalı bir tevbeyi kabul etmeyeceğini ise Allah şöyle haber vermiştir:

Tevbe; ne kötülükleri yapıp edip de onlardan birine ölüm çatınca: "Ben şimdi gerçekten tevbe ettim" diyenler, ne de kafir olarak ölenler için değil. Böyleleri için acı bir azap hazırlamışızdır. (Nisa Suresi, 18)

Allah böyle insanlara bir fırsat daha verildiğinde, yine nankörlük edeceklerini de pek çok ayetinde bildirmiştir. Bu konudaki bir ayet şöyledir:

Ateşin üstünde durdurulduklarında onları bir görsen; derler ki: "Keşke (dünyaya bir daha) geri çevrilseydik de Rabbimiz'in ayetlerini yalanlamasaydık ve mü'minlerden olsaydık." Hayır, önceden saklı tuttukları kendilerine açıklandı. Şayet (dünyaya) geri çevrilseler bile, kendisinden sakındırıldıkları şeylere şüphesiz yine döneceklerdir. Çünkü onlar, gerçekten kafirlerdir. (Enam Suresi, 27-28)

Bu nedenle "nasıl olsa son anda iman eder, tevbe ederim" gibi bir düşünceye kapılmak son derece hatalıdır ve insanları cehennem azabından kurtaramaz. Öyleyse insan ölümle karşılaştığında kendisi için ebedi bir pişmanlığın başlamasını istemiyorsa, bu dünyada mutlaka Rabbimiz'e kavuşacağının ve dünyada yaptıklarının karşılığını göreceğinin bilinciyle yaşamalıdır.

İnkar Edenlerin Ölüm Anındaki Pişmanlıkları

Yaşadıkları süre boyunca insanlara pek çok kez cennet ve cehennemin varlığı, ahiret için hazırlık yapmaları gerektiği hatırlatılır. Ancak inkarcılar her seferinde yüz çevirir ve kendilerine verilen fırsatları değerlendiremezler. Ölümle karşılaştıklarında yaşadıkları büyük pişmanlığın asıl sebeplerinden biri de, "kendi elleriyle" kendilerini bu duruma sokmuş olmalarıdır. Kimse onları zorlamamıştır, onlar kendi iradeleriyle hareket ederek bu kötü sonu kendileri seçmişlerdir.

İnkarcılar bu yanlış seçimin sonucunda ölüm anı ile birlikte azabı yaşamaya başlarlar. Bu azabın başlangıcı ise, Allah'ın ayetlerde bildirdiği gibi, ölüm anında yaşanan büyük korkudur. O gün insanların yaşadığı korkuyu Rabbimiz şöyle bildirir:

> **(Ölüm korkusundan) ayaklar birbirine dolaştığında;**
>
> **O gün sevk, yalnızca Rabbinedir.**
> **Fakat o, ne doğrulamış ne de namaz kılmıştı.**
> **Ancak o, yalanlamış ve yüz çevirmişti.**
> **Sonra çalım satarak yakınlarına gitmişti.**
> **Sen buna müstahaksın, dahasına da müstahaksın.**
> **Yine müstahaksın, dahasına da müstahaksın. (Kıyamet Suresi, 29-35)**

Ancak unutmamak gerekir ki bu korkuyu sadece inkar edenler yaşarlar. Çünkü iman eden insanlar zaten tüm hayatlarını Allah'ın hoşnutluğunu ve sevgisini kazanmak için çalışarak geçirirler. Bu nedenle umut içerisindedirler.

İnkar edenler ise ölümle birlikte büyük bir pişmanlık yaşarlar, ancak bu başlarına gelecek azapların hiçbirini engellemeye yaramaz. Allah inkar edenlerin canlarının büyük bir acı ve zorluk içerisinde alınacağını bildirir:

> **... Sen bu zalimleri, ölümün 'şiddetli sarsıntıları' sırasında meleklerin ellerini uzatarak onlara: "Canlarınızı (bu kıskıvrak yakalanıştan) çıkarın, bugün Allah'a karşı haksız olanı söylediğiniz ve O'nun ayetlerinden büyüklenerek (yüz çevirmeniz) dolayısıyla alçaltıcı bir azapla karşılık göreceksiniz" (dediklerinde) bir görsen... (Enam Suresi, 93)**
>
> **Öyleyse melekler, yüzlerine ve arkalarına vura vura canlarını aldıkları zaman nasıl olacak? (Muhammed Suresi, 27)**

Ölüm anında inkarcıların yaşadıkları bu durumu, dünya şartları içinde kavrayabilmek elbette mümkün değildir. Ancak Allah insanların düşünmesi ve böyle bir durumla karşılaşmaktan sakınmaları için bunun haberini bildirmiştir. Ölüm melekleri ayetlerde de açıklandığı gibi inkar edenlerin sırtlarına ve yüzlerine vura vura canlarını alacaklardır. İnkarcılar bir yandan fiziksel bir acı duyacaklardır. Elbette bu acıyla birlikte pişmanlığı da yaşamaya başlayacaklardır. Çünkü bu andan sonra artık geri dönüş imkanları kalmamıştır.

Ayrıca şunu da belirtmek gerekir ki, ölüm anında insan başına gelenlerin tümünü belki de her zamankinden daha açık bir

şuurla, hissederek yaşar. Onun için artık sonsuz bir hayat başlamıştır. Ölüm sadece bir geçiş aşaması ve ruhun bedenden ayrılarak sonsuzluk mekanına gidişidir.

İnkarcılar canları alınırken kendilerine çektirilen acıdan dolayı, Allah'ın dilemesi dışında sonsuza kadar sürecek olan büyük bir azapla karşı karşıya olduklarını anlarlar. Tüm hayatlarını Allah'ın dininden yüz çevirmiş olarak geçiren bu kimseler, o anda kendilerini azaptan kurtarması ve affetmesi için var güçleriyle Allah'a yalvarırlar. Pişmanlıkla bir daha dünyaya döndürülmeyi, salih amellerde bulunmayı ve kaybettiklerini telafi etmeyi isterler. Ancak bu istekleri kabul edilmez çünkü onlara, Allah'ın bir ayetinde bildirdiği gibi "öğüt alacak olanın öğüt alabileceği kadar bir süre" verilmiş, cennet ve cehennem hayatı hatırlatılmış ama onlar bile bile bu gerçekten yüz çevirmişlerdir. Kendilerine bir kez daha böyle bir imkan tanınmış olsa, onların tüm bu pişmanlıklarını unutarak yine inkarı tercih edeceklerini Allah Kuran'da şöyle bildirmiştir:

> **Sonunda, onlardan birine ölüm geldiği zaman, der ki: "Rabbim, beni geri çevirin. Ki, geride bıraktığım (dünya)da salih amellerde bulunayım." Asla, gerçekten bu, yalnızca bir sözdür, bunu da kendisi söylemektedir... (Mü'minun Suresi, 99-100)**

İnkar edenler dünyada Allah'a bile bile secde etmemiş, O'nun hükümlerini yerine getirmemiş ve O'nun emrettiği güzel ahlakı yaşamaktan kaçınmışlardır. Ölümle birlikte ise artık ne

kadar isteseler de buna güç yetiremeyeceklerini Allah şöyle açıklar:

Ayağın üstünden (örtünün) açılacağı ve onların secdeye çağrılacakları gün, artık güç yetiremezler. Gözleri 'korkudan ve dehşetten düşük', kendilerini de zillet sarıp-kuşatmış. Oysa onlar, (daha önce) sapasağlam iken secdeye davet edilirlerdi. (Kalem Suresi, 42-43)

Ölüm ile birlikte Allah'ın vaat ettiği her olayın gerçek olduğunu kavrayan bu kimselerin pişmanlığını artıran bir konu daha vardır. Dünyada iken inanmadıkları, sözlerini ciddiye almadıkları ve hatta alay ettikleri müminler, o gün inkar edenlerin çektiği azapların hiçbirini yaşamazlar. Onlar tüm hayatlarını samimiyetle Allah'ın rızasını isteyerek geçirmelerinden dolayı sonsuza kadar her şeyin en güzeliyle mükafatlandırılırlar. Onların canı inkarcılarınkinin tam tersine, hiç acı çekmeden "yumuşakça" alınır. (Naziat Suresi, 2) Allah'ın bir ayetinde bildirdiğine göre melekler, ölüm anında müminleri selamlar ve onlara cennet müjdesini verirler:

Ki melekler, güzellikle canlarını aldıklarında: "Selam size" derler. "Yaptıklarınıza karşılık olmak üzere cennete girin." (Nahl Suresi, 32)

Bu, inkar edenler için bir başka manevi azaptır. Çünkü dünyada müminlere tanınan imkanlar ve fırsatlar kendilerine de verilmiştir. Ancak onlar dünya hayatının geçici menfaatlerinden yararlanabilmek uğruna, bile bile cenneti kaybetmişlerdir. Dünyanın kısa bir deneme yeri olduğu, ahiretin asıl hayat oldu-

ğu hatırlatıldığı halde bunu anlamazlıktan gelmişlerdir. Bu yüzden dünyada ahiret için kazançlı olabilecek hayırlar işlememişlerdir. Oysa Allah'ın emrettiği güzel ahlakı yaşamak, salih bir mümin olmak yalnızca samimi bir niyet etmek ve bu niyette irade göstermekle her insan için mümkündür. İşte tüm bunları düşünmek inkar edenlerin içindeki pişmanlığı daha da artırır.

Allah bir ayette, **"Yoksa kötülüklere batıp-yara alanlar, kendilerini iman edip salih amellerde bulunanlar gibi kılacağımızı mı sandılar? Hayatları ve ölümleri bir mi olacak? Ne kötü hüküm veriyorlar." (**Casiye Suresi, 21) şeklinde buyurarak herkesin yaşam şekline göre sadece hak ettiği karşılığı alacağını haber verir.

Bunun yanında cehennem azabının kendileri için hazır edildiğini bilmenin verdiği korku da inkarcıların pişmanlıklarını kat kat artıracaktır. Zira o ana kadar sadece canlarının acıyla çekilişinin verdiği azabı yaşamışlardır. Ancak sonrasında kendilerini nelerin beklediğini de çok iyi anlamışlardır.

İnkar edenlerin ölüm ile başlayan bu pişmanlıkları Allah dilediği sürece devam edecektir. Geçen her dakika, her saat ve her gün hiç bitmeyen azabın içinde kalacak ve pişmanlıktan kurtulamayacaklardır.

Halbuki böylesine büyük ve sonsuz bir pişmanlığı yaşamamak insanın kendi elindedir. Ölümün ve ahiretin gerçekliğini anlamak için onlarla karşılaşmayı beklemeye gerek yoktur. İnsan için Allah'ın vaadi yeterlidir. Ölümün sonrasında Allah'ın

adaleti kesin olarak yerini bulur, inkar edenler cehennemle azaplandırılır ve iman edenler de cennete kavuşurlar.

Öyleyse henüz ölümle karşılaşmamış her insanın yapacağı en akılcı davranış Allah'a sığınmak ve O'nun rahmetini dilemek olacaktır. Ayrıca Allah'ın insanlara yol gösterici olarak gönderdiği Kuran'ı ve Peygamber Efendimiz (sav)'in sünnetini çok iyi öğrenmek, ve kendilerine gösterilen yol doğrultusunda yaşamaktır. Ölüm gerçeğini düşünmeyerek ölümden uzak durmak değil, aksine ölümün yakınlığını düşünerek harekete geçmek insana fayda sağlayacaktır.

Allah'a yönelip dönen insan dünyada ve ahirette Rabbimiz'in rızasını kazanır ve hoşnut edilmiş olarak cennete girer. Allah müminleri Kuran'da bu gerçek ile şöyle müjdeler:

> **Ey mutmain (tatmin bulmuş) nefis, Rabbine, hoşnut edici ve hoşnut edilmiş olarak dön. Artık kullarımın arasına gir. Cennetime gir."(Fecr Suresi, 27-30)**

Ölümün pişmanlığından kurtulmak ve sonsuz cennetin güzelliklerine kavuşmak isteyen insan, ölümü ve sonrasını şimdiden düşünmeli ve kendisini yaratan Rabbimiz'in hak olan yolunu seçmelidir.

HESAP GÜNÜ YAŞANAN PİŞMANLIK

Sur'a üfürüldü; böylece Allah'ın diledikleri dışında, göklerde ve yerde olanlar çarpılıp-yıkılıverdi. Sonra bir daha ona üfürüldü, artık onlar ayağa kalkmış durumda gözetliyorlar. Yer, Rabbinin nuruyla parıldadı; (orta yere) kitap kondu; peygamberler ve şahidler getirildi ve aralarında hak ile hüküm verildi, onlar haksızlığa uğratılmazlar. Her bir nefse yaptığının tam karşılığı verildi. O, onların işlediklerini daha iyi bilendir. (Zümer Suresi, 68-70)

Dünya üzerinde gelmiş geçmiş bütün insanlar, ölümün ardından hesap günü diriltilirler. Ancak inkar edenler için diriliş anı zorlu bir zamandır. İnkarcıların diriliş anındaki şaşkınlık do-

lu konuşmalarını Allah Kuran'da şöyle haber verir:

Demişlerdir ki: "Eyvahlar bize, uykuya-bırakıldığımız yerden bizi kim diriltip-kaldırdı? Bu, Rahman (olan Allah)ın va'dettiğidir, (demek ki) gönderilen (elçi)ler doğru söylemiş." (Yasin Suresi, 52)

Gerçek olan va'd yaklaşmıştır, işte o zaman, inkar edenlerin gözleri yuvalarından fırlayacak: "Eyvahlar bize, biz bundan tam bir gaflet içindeydik, hayır, bizler zalim kimselerdik" (diyecekler). (Enbiya Suresi, 97)

"Eyvah" ifadesi, yaşadıkları büyük panik, korku ve pişmanlığın bir ifadesidir. Çünkü hayatları boyunca kendilerini ahiretle uyarıp korkutan kişilerin doğru söylediklerini, yeniden dirildikleri günle birlikte anlarlar. Dolayısıyla kendilerine vaat edilen diğer şeylerin de sırasıyla başlarına geleceğini biliyorlardır artık. Şimdi, gerçekleşeceğine inanmadıkları bu azaba sürükleneceklerdir ve kaçıp kurtulmalarının da imkanı yoktur.

İnkar edenler, dirilişin ardından Allah'ın huzuruna çıkarılırlar. Artık tüm yaptıklarından sorguya çekilecekler ve bu hesaba göre haklarındaki hüküm verilecektir. Bunun için kendileri gibi dünyada Allah'ın sınırlarını tanımayan, büyüklük taslayarak hareket eden insanların tümüyle beraber Allah'ın huzuruna getirilmişlerdir:

Sur'a üfürüleceği gün, artık siz dalga dalga geleceksiniz. (Nebe Suresi, 18)

İşte bu hesap günü inkarcılar, hiçbir şeyin Allah'ın rızasını kazanmaktan ve O'nun azabından korunmaktan daha önemli olmadığını anlarlar. Allah'ın gücünün ve varlığının delilleri son derece açıkken ve Allah Kendi rızasını kazanmanın yollarını göstermişken, bu fırsatı nasıl kaçırdıklarını düşündükçe, yaşadıkları pişmanlık şiddetlenir. Konuşmalarından içlerinde yaşadıkları pişmanlık açıkça hissedilir:

O gün, zulmeden, ellerini (hınçla) ısırarak (şöyle) der: "Ah keşke, elçiyle birlikte bir yol edinmiş olsaydım, vah yazıklar bana, ne olurdu da filanı dost edinmeseydim. Çünkü o, gerçekten bana geldikten sonra beni zikirden (Kur'an'dan) saptırmış oldu." Şeytan da insanı yapayalnız ve yardımsız bırakandır. (Furkan Suresi, 27-29)

İnkarcılar hesap günü tüm bunları düşünüp yaşarlarken kendi dertlerine düşerler. Öyle ki ne çocuklarını, ne eşlerini, ne annelerini, ne babalarını gözleri görmez. Allah bu durumu Kuran'da şöyle tarif etmektedir:

Fakat 'kulakları patlatırcasına olan o gürleme' geldiği zaman, Kişi o gün, kendi kardeşinden kaçar; annesinden ve babasından, eşinden ve çocuklarından, o gün, onlardan her birisinin kendine yetecek bir işi vardır. (Abese Suresi, 33-37)

Soy bağının artık onlar için hiçbir önemi kalmamıştır. Bu kişiler için önemli olan tek şey, Allah'ın azabından kurtulabilmektir. Öyle ki azaptan kurtulabilmelerine karşılık kendi oğullarını,

eşlerini ve kardeşlerini fidye olarak vermeyi bile teklif ederler:

Gökyüzünün erimiş maden gibi olacağı gün; Dağlar da (etrafa uçuşmuş) rengarenk yün gibi olacak. (Böyle bir günde) Hiçbir yakın dost bir yakın dostu sormaz. Onlar birbirlerine gösterilirler. Bir suçlu-günahkar, o günün azabına karşılık olmak üzere, oğullarını fidye olarak vermek ister; kendi eşini ve kardeşini, ve onu barındıran aşiretini de; yeryüzünde bulunanların tümünü (verse de); sonra bir kurtulsa. Hayır; (hiçbiri kabul edilmez). Doğrusu o (cehennem), cayır cayır yanmakta olan ateştir. (Mearic Suresi, 8-15)

Elbette hesap günü inkarcıların harcadıkları bu çabalar sonuçsuzdur. Söz konusu insanların dünyadayken mal, makam ve çocuk sahibi olmak en büyük hedefleri olmuştur. Hatta bu hedeflerine ulaşabilmek için tüm ömürlerini harcamışlardır. Ama hesap günü bunların hiçbir değeri olmadığını anlarlar. Allah'ın huzuruna getirildikleri bu an, inkarcıların yok olup gitmek istediği, müminlerin ise şevkle bekledikleri ve sevinç içinde oldukları andır. Allah bu anı ayetlerinde şöyle tasvir etmektedir:

O gün, öyle yüzler vardır ki apaydınlıktır; güler ve sevinç içindedir. Ve o gün, öyle yüzler de vardır ki üzerini toz bürümüştür. Bir karartı sarıp-kaplamıştır. İşte onlar da, kafir, facir olanlardır. (Abese Suresi, 38-42)

İşte o gün insanların sahip oldukları en kıymetli şey, Allah'ın

rızasını arayarak yaptıkları salih amellerdir. Ama inkarcılar sonsuz hayatlarını kurtaracak olan bu kıymetli hazineye sahip değillerdir. Yaşamları boyunca hesap günü Allah'a sunabilecekleri, ortaya koyabilecekleri bir iyilik ve güzellik yapmamışlardır. İman etmemiş olmalarından dolayı kendilerince iyi yaptıklarını sandıkları şeyler de boşa gitmiştir. Allah bu gerçeğe Kuran'da şöyle dikkat çeker:

> **De ki: "Davranış (ameller) bakımından en çok hüsrana uğrayacak olanları size haber vereyim mi?" "Onların, dünya hayatındaki bütün çabaları boşa gitmişken, kendilerini gerçekte güzel iş yapmakta sanıyorlar." İşte onlar, Rablerinin ayetlerini ve O'na kavuşmayı inkar edenlerdir. Artık onların yapıp-ettikleri boşa çıkmıştır, kıyamet gününde onlar için bir tartı tutmayacağız. (Kehf Suresi, 103-105)**

Dini inkar edenler, ahiret gününün varlığından hep şüphede oldukları için o güne yönelik bir hazırlık yapma gereği duymamış, yalnızca geçici olan dünyada mal yığıp biriktirmekle, nefislerinin isteklerine uymakla ömürlerini geçirmişlerdir. Şimdi ise asla telafi edemeyecekleri bir pişmanlığın acısı ile karşı karşıya kalmışlardır. Bu gerçeği Allah Kuran'da şöyle bildirir:

> **Derler ki: "Eyvahlar bize; bu, din günüdür." Bu, sizin yalanladığınız (mü'mini kafirden, haklıyı haksızdan) ayırma günüdür. (Saffat Suresi, 20-21)**

Üstelik artık dünyada yapmış oldukları tüm vicdansızlıklar,

kötülükler ve nankörlükler Allah'ın huzurunda eksiksizce bir bir ortaya dökülecektir. Ve onlar da kendi işledikleri günahlara şahitlik edeceklerdir. Bu durum Kuran ayetlerinde şöyle ifade edilmektedir:

> **Onlar senin Rabbine sıra sıra sunulmuşlardır. Andolsun, siz ilk defa yarattığımız gibi Bize gelmiş oldunuz. Hayır, Bizim size bir kavuşma-zamanı tespit etmediğimizi sanmıştınız değil mi? (Önlerine) Kitap konulmuştur; artık suçlu-günahkarların, onda olanlardan dolayı dehşetle-korkuya kapıldıklarını görürsün. Derler ki: "Eyvahlar bize, bu kitaba ne oluyor ki, küçük büyük bırakmayıp her şeyi sayıp-döküyor?" Yapıp-ettiklerini (önlerinde) hazır bulmuşlardır. Rabbin hiç kimseye zulmetmez. (Kehf Suresi, 48-49)**

O gün insanlar, amelleri kendilerine gösterilsin diye, bölük bölük fırlayıp-çıkarlar. Allah bunu aşağıdaki ayetleriyle haber vermiştir:

> **Artık kim zerre ağırlığınca hayır işlerse, onu görür.**
>
> **Artık kim zerre ağırlığınca bir şer (kötülük) işlerse, onu görür. (Zelzele Suresi, 6-8)**

Allah'ın Kuran ayetlerinde bildirdiğine göre bundan sonra sıra, kitapların verilmesine gelmiştir. Kitaplar müminlerin sağ yanlarından verilirken, inkarcıların sol yanlarından verilir. İnkarcılar, ölüm melekleri yanlarına gelip de canlarını aldıkları an-

dan itibaren yıkım üstüne yıkım yaşamaktadırlar. Bir yıkımı da kitaplarını ellerine aldıklarında yaşarlar. İşledikleri suçları görmek istemez, bir an önce yok olmak isterler. İçinde bulundukları bu durumu, Allah ayetlerde şöyle haber vermektedir:

Kitabı sol eline verilen ise; o da, der ki: "Bana keşke kitabım verilmeseydi."

"Hesabımı hiç bilmeseydim."
"Keşke o (ölüm her şeyi) kesip bitirseydi."
"Malım bana hiçbir yarar sağlayamadı."
"Güç ve kudretim yok olup gitti." (Hakka Suresi, 25-29)

... Kişinin kendi ellerinin önceden takdim ettiklerine bakacağı gün, kafir olan da: "Ah, keşke ben bir toprak oluverseydim" diyecek." (Nebe Suresi, 40)

Kimin de kitabı ardından verilirse,
O da, helak (yok olmay)ı çağıracak,
Çılgın alevli ateşe girecek.
Çünkü o, (dünyada) kendi yakınları arasında sevinçliydi. Doğrusu o, (Rabbine) bir daha dönmeyeceğini sanmıştı. Hayır; gerçekten Rabbi, kendisini çok iyi görendi. (İnşikak Suresi, 10-15)

İşte tüm bunları gören inkarcılar, dünyada yaşadıkları süre boyunca ne kadar büyük bir fırsatı kaçırmış olduklarını anlarlar. Ve bunu anladıklarında da o büyük sıkıntıyı yani pişmanlığı en şiddetli şekilde yaşarlar. Üstelik kendi içinde bulundukları bu ortamın aksine müminlerin büyük bir coşku ve mutluluk

içinde olduğuna şahit olurlar. Bunu gören inkarcılar daha da büyük bir pişmanlık hissederler. Çünkü dünyadayken müminlerin her çağrısına inatla direnmiş ve kendilerini daha üstün görerek onlardan yüz çevirmişlerdir.

Ama artık bir ayetin ifadesiyle "duyarlı teraziler" konmuştur. Herkes kitabında yazan amellerine göre cennete ya da cehenneme sevk edilecektir. Hesap günü inkarcılar, hak ettikleri yeri anlarlar ve bundan dolayı büyük bir korkuya kapılırlar. Bu kimselerin yaşadıkları korkuyu, Allah bir ayette şöyle bildirir:

> **(O gün) Zalimleri kazandıkları dolayısıyla korkuyla titrerlerken görürsün; o (yaptıkları) da üstlerine çöküvermiştir... (Şura Suresi, 22)**

Allah'ın sonsuz adaleti tecelli eder ve herkese yaptıklarının karşılığı tek bir zerre dahi eksik olmaksızın verilir:

> **"Biz ise, kıyamet gününe ait duyarlı teraziler koyarız da artık, hiçbir nefis hiçbir şeyle haksızlığa uğramaz. Bir hardal tanesi bile olsa ona (teraziye) getiririz. Hesap görücüler olarak Biz yeteriz." (Enbiya Suresi, 47)**

Müminler kolay bir hesaba çekilirlerken, inkarcıların hesabı son derece çetin olur. Allah'ın dünyada kendilerine bahşettiği her nimetten teker teker sorguya çekilirler. Allah'ın emir ve tavsiyelerine uyup uymadıkları, nerede nankör bir tavır gösterdikleri, içlerinden geçen isyankar düşünceler, kötü sözler, göz ardı ettikleri uyarılar gibi hayatlarının her anı ile ilgili olarak hesap verirler. Ancak dünyada iken öne sürdükleri samimiyetsiz mazeretleri o gün geçerli olmaz ve hatta özür beyan etmeleri-

ne bile izin verilmez. O gün inkarcıların karşılaşacağı ortamı Allah Kuran'da şöyle tarif eder:

> **O gün, yalanlayanların vay haline.**
>
> **Bu, onların konuşamayacakları bir gündür.**
> **Ve onlara özür beyan etmeleri için izin verilmez.**
> **O gün, yalanlayanların vay haline.**
> **Bu, hüküm günüdür; sizi ve öncekileri 'birarada topladık.'**
> **Şayet kurabileceğiniz hileli bir düzeniniz varsa, durmaksızın Bana karşı kurun.**
> **O gün, yalanlayanların vay haline. (Mürselat Suresi, 34-40)**

Hesap tartısı hafif gelen inkarcılar, ayette haber verildiği üzere "**... artık neyi hazırladığını bilip öğrenmiştir**" (Tekvir Suresi, 14) ve gidecekleri yer de belli olmuştur. Bu azap dolu yer ayetlerde "haviye" olarak adlandırılmıştır. Allah ayetlerinde şöyle buyurmaktadır:

> **İşte, kimin tartıları ağır basarsa,**
>
> **Artık o, hoşnut olunan bir hayat içindedir.**
> **Kimin tartıları hafif kalırsa,**
> **Artık onun da anası (son durağı) "haviye"dir (uçurum).**
> **Onun ne olduğunu (mahiyetini) sana bildiren nedir?**
> **O, kızgın bir ateştir. (Kaari'a Suresi, 6 –11)**

Tüm bunlar hesap günü inkar edenlerin yaşayacakları büyük pişmanlığın şiddetini anlayabilmek açısından son derece önemlidir. Çünkü o gün geldiğinde insan pişman olmak için çok geç kalmış olacaktır. Eğer burada anlatılanları düşünür ve Allah'ın razı olacağı güzel davranışlarını artırırsa, yukarıdaki ayette bildirildiği gibi "tartıları ağır basacaktır". Ve ancak bu şekilde büyük bir pişmanlıktan kurtulabilecektir.

CEHENNEMDEKİ PİŞMANLIK

(Ateş,) Onları uzak bir yerden gördüğünde, onlar bunun gazablı öfkesini ve uğultusunu işitirler. (Furkan Suresi, 12)

İnkar Edenlerin Cehennemi Gördüklerinde Yaşadıkları Pişmanlık

Hesap günü tüm insanlar biraraya toplanacak ve hesaplarının belli olmasının ardından inkar edenler bölükler halinde cehenneme sevk edileceklerdir. Bu kalabalığın arasında tarih boyunca Allah'ın varlığını ve dinini inkar etmiş, Allah'ın ayetlerine karşı büyüklenmiş ve yüz çevirmiş olan herkes bulunacaktır. Aralarında dünyada kendilerince zenginlik ya da itibar sahibi olan kişiler de olacaktır. Ama bu insanlar, dünyada kendilerini kurtarabileceğini sandıkları şeylerin, o gün hiçbir fayda sağla-

madığına şahitlik edeceklerdir. Rabbimiz Kuran'da tüm inkarcıların horlanarak ve aşağılanarak cehenneme doğru sürüklenececeklerini haber vermiştir. Cehennemin kapısına geldiklerinde bekçiler suçlarını kendilerine bir kez daha itiraf ettirdikten sonra tüm inkarcıları içeri alacak ve cehennemin kapılarını üzerlerine kapatacaklardır. Allah Kuran'da inkarcıların cehenneme sevk edilişlerini şöyle anlatır:

> **İnkar edenler, cehenneme bölük bölük sevk edildiler. Sonunda oraya geldikleri zaman, kapıları açıldı ve onlara (cehennemin) bekçileri dedi ki: "Size Rabbiniz'in ayetlerini okuyan ve bugünle karşılaşacağınızı (söyleyip) sizi uyaran elçiler gelmedi mi?" Onlar: "Evet." dediler. Ancak azab kelimesi kafirlerin üzerine hak oldu. Dediler ki: "İçinde ebedi kalıcılar olarak cehennemin kapılarından (içeri) girin. Büyüklüğe kapılanların konaklama yeri ne kötüdür. (Zümer Suresi, 71-72)**
>
> **İşte bu, sizin yeryüzünde haksız yere şımarıp-azmanız ve azgınca ölçüyü taşırmanız dolayısıyladır. İçinde ebedi kalıcılar olarak cehennemin kapılarından girin. Artık mütekebbirlerin konaklama yeri ne kötüdür. (Mü'min Suresi, 75-76)**

Bu insanların arasında dünya hayatında Allah'ın azabıyla ve cehennemle karşılaşacaklarını bilmediğini söyleyebilecek tek bir kişi bile yoktur. Çünkü Allah sonsuz adaleti ile her insana dünyada iken uyarıcı göndererek onlara Kendi varlığını, hesap

gününü, cenneti ve cehennemi hatırlatmıştır. Bu nedenle inkarcıların tümü cehennem azabını hak olarak yaşadıklarını ikrar edeceklerdir.

Dünyadayken uyarıldıkları halde büyüklenmişler ve kendilerini yaratan Allah'a, bile bile kulluk etmemişlerdir. Buna karşılık olarak da Allah bu kişilerin cehenneme boyunları bükük gireceklerini bildirmiştir. Rabbimiz'in bu gerçeği haber verdiği bir ayet şöyledir:

> **... Doğrusu Bana ibadet etmekten büyüklenen (müstekbir)ler; cehenneme boyun bükmüş kimseler olarak gireceklerdir. (Mümin Suresi, 60)**

Bu insanların bir kısmı dünyada kendilerini çok güçlü görmüşler ve bundan dolayı baş kaldırmışlardır. Güçlerinin kendilerini her türlü tehlikeye karşı koruyacağını sanmışlardır. Ne zaman kendilerine cehennemin varlığı, bu dünyada Allah'ın rızası için yaşamaları, ahirette cennet yurdunu istemeleri ve Allah'ın Kahhar (kahreden) sıfatı hatırlatılsa, şöyle demişlerdir:

> **Ve kendi kendilerine: "Söylediklerimiz dolayısıyla Allah bize azab etse ya." derler. Onlara cehennem yeter; oraya gireceklerdir. Artık o, ne kötü bir gidiş yeridir. (Mücadele Suresi, 8)**

Bu baş kaldırışlarına karşılık olarak cehennemin kapılarından içeriye alınacaklardır ve bir daha da Allah dilemedikçe dışarıya çıkmalarına izin verilmeyecektir. İşte ateşi gördükleri bu an inkarcılar yaptıklarından dolayı bir kez daha büyük bir pişmanlık yaşayacaklardır. Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi, cehen-

nemden hiçbir kaçış yolu olmadığını anlayacaklardır:

Suçlu-günahkarlar ateşi görmüşlerdir, artık içine kendilerinin gireceklerini de anlamışlardır; ancak ondan bir kaçış yolu bulamamışlardır. (Kehf Suresi, 53)

Dünya hayatında anlamazlıktan geldikleri her şeyi artık açıkça görecek ve kavrayacaklardır. Bütün hayatlarını boş bir amaç uğruna tükettiklerini, çok az ve geçici bir menfaat uğruna ahiret yaşamlarını azap içinde geçireceklerini anlayacaklardır. Dünyada yaşadıkları birkaç on seneyi çok uzun zannetmiş ve bu yüzden ahireti düşünmemişlerdir. Burada acizlikler ve eksiklikler sebebiyle hiçbir zaman tatmin olmayan bir ruh halini yaşamayı, cennetteki kusursuz, hiçbir eksikliği olmayan, yorgunluk, açlık gibi fiziksel eksikliklerin de bulunmadığı, mükemmel nimetlerle dolu cennette büyük bir mutluluk içinde yaşamaya tercih etmişlerdir. Ama cehennemin kapılarından girdikten sonra artık geri dönüş imkanları olmadığını anlayacaklardır. Bu yüzden dünya hayatında sahip oldukları her şeyi fidye olarak vererek azaptan kurtulmaya çalışacaklardır. Kuran'da onların bu sonuçsuz çabaları şöyle bildirilmiştir:

...O'na icabet etmeyenler ise, yeryüzündekilerin tümü ve bununla birlikte bir katı daha onların olsa mutlaka (kurtulmak için) bunu fidye olarak verirlerdi. Sorgulamanın en kötüsü onlar içindir. Onların barınma yerleri cehennemdir, ne kötü bir yaratıktır o! (Rad Suresi, 18)

Fakat bu insanların cehenneme gireceklerini anladıklarında gösterdikleri bu çabanın hiçbir karşılığı yoktur. Allah onların bu girişimden bir sonuç alamayacaklarını şöyle haber vermiştir:

Artık bugün sizden herhangi bir fidye alınmaz ve inkar edenlerden de. Barınma yeriniz ateştir, sizin veliniz (size yaraşan dost) odur; o ne kötü bir gidiş yeridir. (Hadid Suresi, 15)

Elbette inkarcıların bu çabalarının sonuç vermemesinin önemli bir nedeni vardır. Allah onları dünyada iken cehennem azabını hatırlatarak uyarmıştır. Ve o gün hiçbir insanın bir diğerine yardım edemeyeceği, onu kurtarmak için hiçbir şey vermeyeceği, ayrıca verse bile bunun kabul edilmeyeceği konusunda onları uyarmıştır. İnsanları bu konuda uyarmak için Rabbimiz'in gönderdiği bir ayet şöyledir:

Ve hiç kimsenin, hiç kimse adına bir şey ödemeyeceği, hiç kimsenin şefaatinin kabul edilmeyeceği, hiç kimseden bir fidye alınmayacağı ve yardım görülmeyeceği bir günden sakının. (Bakara Suresi, 48)

Ama onlar kendilerine yapılan her türlü uyarıya rağmen inkarda diretmiş ve bile bile kendilerine böyle bir son hazırlamışlardır. O gün kavrayacakları en büyük gerçeklerden biri kendi yaptıkları dolayısıyla cehennemi hak ettikleri olacaktır.

Bunu anladıklarında hissettikleri pişmanlık ise -Allah'ın dilemesi dışında- sonsuz hayatları boyunca hiçbir zaman kurtulamayacakları bir azap olacaktır. Çünkü artık çok önemli bir gerçekle yüzyüze gelmişlerdir. Eğer hayatlarını boş amaçlar yerine

kendilerini ve herşeyi yaratan Rabbimiz'i razı etmeye adamış olsalar, bugün cehennemin kapısında değil cennetin yanında olacaklardır. Ama onlar doğru olanı yapmamışlardır ve bu yüzden de hüsranla karşılaşmışlardır.

Onlar için Allah'ın bir ayette bildirdiği gibi **"kapıları kilitlenmiş bir ateş"** (Beled Suresi, 20) vardır. Yani cehennemin kapısından içeri girdikten sonra artık bu kapı üzerlerine kilitlenecektir. Ve bu kapının ardında Allah dilediği sürece yaşayacakları, sonu belli olmayan ateş azabı vardır. İnkarcılar için bu ateş azabından hiçbir zaman kaçma ya da kurtulma imkanı olmayacaktır. Allah onların atıldıkları bu ateşi "Hutame" olarak isimlendirmiştir. Hümeze Suresi'ndeki ayetler şöyledir:

Hutame"nin ne olduğunu sana bildiren nedir?

Allah'ın tutuşturulmuş ateşidir.
Ki o, yüreklerin üstüne tırmanıp çıkar.
O, onların üzerine kilitlenecektir;
(Kendileri de) Dikilip-yükseltilmiş sütunlarda (bağlanacaklardır)."(Hümeze Suresi, 5-9)

İnkar Edenlerin Cehennemde Karşılaşacakları Azap

İnkarcıların cehennemde yaşayacakları pişmanlıktan söz etmeden önce, orada karşılaşacakları azapları anlatmak faydalı olacaktır. Çünkü insan cehennemdeki azap çeşitlerini öğrenmeden, orada yaşanacak pişmanlığın boyutlarını da kavrayamayabilir.

İnkarcıların yaşadıkları pişmanlık biraz önce de söz ettiğimiz gibi, henüz cehennemi gördükleri anda başlar. Cehenneme girerken ve ardından cehennemdeki azapları yaşarken de bu sonu gelmeyen pişmanlık devam eder. Allah bu kişilerin cehenneme girişlerinin ardından yaptıkları konuşmaları şöyle haber vermiştir:

Rablerini inkar edenler için cehennem azabı vardır. Ne kötü dönüş yeridir o. İçine atıldıkları zaman, kaynayıp-feveran ederken onun korkunç homurtusunu işitirler. Öfkesinin-şiddetinden neredeyse patlayıp parçalanacak. Her bir grup içine atıldığında, bekçileri onlara sorar: "Size bir uyarıcı gelmedi mi?" Onlar: "Evet" derler. "Bize gerçekten bir uyarıcı geldi. Fakat biz yalanladık ve: "Allah hiçbir şey indirmedi, siz yalnızca büyük bir sapmışlık içindesiniz" dedik. Ve derler ki: "Eğer dinlemiş olsaydık ya da akıl etmiş olsaydık, şu çılgınca yanan ateşin halkı arasında olmayacaktık." Böylece kendi günahlarını itiraf ettiler. Çılgınca yanan ateşin halkına (Allah'ın rahmetinden) uzaklık olsun. (Mülk Suresi, 6-11)

Allah'ın ayetlerde bildirdiği gibi, inkar edenler cehenneme atıldıklarında ilk olarak korkunç bir sesle karşılaşacaklardır. Allah Mülk Suresi'nin 7. ayetinde bu sesi "kaynayıp feveran eden ateşten çıkan korkunç bir homurtu" olarak tarif etmiştir. Kuşkusuz inkarcılar bu korkunç homurtuyu duyduklarında tarif edilemeyecek bir sıkıntı ve korku yaşayacaklardır. Allah bir

başka ayetinde ise, ateşi, inkar edenler için öfkesinden patlayıp parçalanacak şekilde yarattığını bildirmiştir. (Mülk Suresi, 8) Bu dehşet verici olaylara şahit olan inkarcılar nasıl bir azapla karşı karşıya olduklarını anlamanın verdiği çaresizliği yaşayacaklardır. Ve yukarıdaki ayetlerde Rabbimiz'in bildirdiği gibi, dünyada bunları akledemememiş olmanın pişmanlığını dile getiren konuşmalar yapacaklardır.

Böyle bir sıkıntı yaşamaları son derece normaldir çünkü karşılaşacakları her azap birbirinden dehşet verici ve can yakıcı olacaktır. Allah ayetlerinde cehennemin kalınacak en kötü yer olduğunu bildirmiştir:

...Ne kötü barınaktır o (Al-i İmran Suresi, 162)

...Ne kötü bir yataktır o. (Nisa Suresi, 115)

...Onların barınma yerleri ateştir. Zalimlerin konaklama yeni ne kötüdür. (Al-i İmran Suresi, 151)

(Ki bu) Cehennemdir. Ona yaslanırlar. Ne kötü bir karar (yeridir) o. (İbrahim Suresi, 29)

Cehennem ehli bu en kötü barınma yerine büyük bir kalabalık halinde atılacaktır. Bir ayette Allah **"Artık onlar ve azgınlar onun içine dökülüverilmiştir."** (Şuara Suresi, 94) şeklinde bildirmiştir. Bu ifadeden dünyada kendilerince mal, mülk, itibar sahibi olduklarını düşünerek büyüklenenler de dahil tüm inkarcıların, cehennem ateşine değersiz bir yığın halinde dökülecekleri anlaşılmaktadır. Dünyada kibirlenmelerine karşılık bugün küçük düşürülecek, horlanacak ve aşağılanacaklardır.

Orada hiçbir zaman değer görmeyecek ve esirgenmeyecek-lerdir. Öyle ki cehennemin odunu olacak ve ateşin kaynağı ola-rak sonsuza dek acı içinde yaşayacaklardır. Bu gerçeği haber veren ayetlerde Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

Gerçekten siz de, Allah'ın dışında taptıklarınız da cehennemin odunusunuz, siz ona varacaksınız. (Enbiya Suresi, 98)

...Ve onlar ateşin yakıtıdırlar. (Al-i İmran Suresi, 10)

Allah'ın Kuran'da bildirdiği cehennem azapları çok çeşitlidir. İnsanlardan bir çoğu orada bir ayetin ifadesiyle "bütün zaman-lar boyunca", yani Allah takdir ettiği sürece, her an azapla içi-çe bulunacaklardır. Bu azap çeşitlerinden bazılarını şöyle saya-biliriz:

Furkan Suresi'nin 13. ayetinde Allah inkarcıların ateşin sıkı-şık bir yerine elleri boyunlarına bağlı olarak atılacaklarını haber vermiştir. Bilindiği gibi dünyada insanlar dar bir yerde birkaç dakikadan fazla kaldıklarında son derece rahatsız olur ve he-men buradan çıkmak isterler. Kendilerini dört tarafı kapalı dar bir alanda düşünmek bile istemezler. Ancak cehennemde tarif edilen azap dünyadakiyle kıyaslanmayacak kadar büyüktür. İn-karcılar orada hem dar ve sıkışık bir yere atılacaklardır, hem de bulundukları yerde ateş azabı olacaktır. Üstelik elleri boyunla-rına bağlanmış şekilde oldukları için değil ateşten kurtulmak, hareket etme imkanı bile bulamayacaklardır. Elbette insan böy-le bir ortamı zihninde canlandırırken bile çok şiddetli sıkıntı

duyar ki bunu yaşamanın nasıl bir acı vereceği açıktır.

Allah başka ayetlerinde inkarcıların kapkara dumandan bir gölge içinde olacaklarını bildirmiştir. (Vakıa Suresi, 43-44) Ancak gölge deyince genelde insanlar serin, ferah bir yer algılarlar. Oysa cehennemde var olduğu bildirilen bu gölge dünyada algıladıklarından tamamen farklıdır. Allah bu gölgenin ne serinletici, ne de ferahlatıcı olduğunu haber vermiştir.

Bir başka büyük azap şekli de cehennemdeki insanların sonsuza kadar ölmemeleri olacaktır. Çünkü ölüm onlar için bir kurtuluş ve azaptan kurtulmaları için bir yoldur. Bu nedenle Allah onların ölmelerine izin vermeyecektir. Rabbimiz'in ayetlerinde haber verdiği gibi, onlara her yandan ölüm gelecektir ama hiçbir zaman ölmeyeceklerdir. (İbrahim Suresi, 17) Dünyadayken ölüm sebebi olabilecek her türlü olayla orada karşılaşacaklardır. Bu olaylar sırasında hissedilen acıları, sıkıntıları, korkuları son derece açık bir şuurla yaşayacaklardır. Ama buna rağmen ölemeyecek ve yeni azap çeşitleri ile Allah dilediği sürece sonsuz yaşamlarına devam edeceklerdir.

Dünyada bir insan ciddi bir şekilde yandığında kısa bir süre içinde ölür. Ateşe ancak az bir süre dayanabilir. Eğer ölmez de yaralanırsa bu sefer de yaraları belirli bir süre sonra iyileşir. Ancak cehennemdeki ateş azabı dünyadakiyle kıyas edilemeyecek kadar farklı olacaktır. Orada Allah'ı inkar eden insan ateşe sokulacak ve derisi, yanıp döküldükçe, azabı daha fazla tatması için yeni derilerle değiştirilecektir. (Nisa Suresi, 56) Kısa bir süre yanıp acının yok olması gibi bir durum söz konusu olma-

yacak, Allah dilediği sürece devamlı ateşin yakmasının verdiği acıyı yaşayacaktır.

Bir başka cehennem azabı olarak inkarcıların o gün ateşin üzerinde tutulup eritileceklerini Allah haber vermiştir. (Zariyat Suresi, 13) Böyle bir durumun nasıl büyük bir azap vereceğini dünyadayken kavramak bir insan için mümkün dahi değildir. Dünya şartlarında çok basit bir yaralanmanın ne derece şiddetli bir acı verdiğini bilen insan için, Allah'ın bu azabı çok ibret vericidir. Üstelik tüm bunlar olurken bir yandan da;

Bukağılara vurulacaklardır. (Hakka Suresi, 32)

Zincirlere ve demir halkalara bağlanacaklardır. (İnsan Sure si, 4)

Demir kamçılarla kamçılanacaklardır. (Hac Suresi, 21)

Vücutları, alınları, sırtları, böğürleri ayrıca bir de ateşle dağ lanacaktır. (Tevbe Suresi, 35)

Başlarının üzerinden kaynar sular dökülecektir. (Hac Su resi, 19)

Üzerlerinde ise katrandan ve ateşten elbiseler olacaktır. (Hac Suresi, 19) (İbrahim Suresi, 50)

Kendilerine ferahlık verecek tek bir damla serinletici su dahi bulamayacaklardır. O gün onlara verilecek olan tek içecek, kaynar su, irin ve kandır. (Sad Suresi, 57) (Hakka Suresi, 36)

Yiyecekleri ise sadece zakkum ve darı dikeni olacaktır. Allah zakkum ağacının inkar edenlerin karınlarında nasıl azaba dönüşeceğini şöyle bildirmiştir:

Doğrusu, o zakkum ağacı;

Günahkar olanın yemeğidir.

Pota gibi; karınlarda kaynar-durur;
Kaynar-suyun kaynaması gibi.
Onu tutun da cehennemin orta yerine sürükleyin.
Sonra kaynar suyun azabından başının üstüne dökün;
(Azabı) Tad; çünkü sen, (kendince) üstün, onurluydun.
Gerçekten bu, sizin kuşkuya kapıldığınız şeydir. (Duhan Suresi, 43-50)

Allah onların orada yedikleri yemeğin "boğazı tıkayıp kaldığını" bildirmiş, içecekleri irinli suyu ise yutkunmaya çalışacaklarını ama boğazlarından geçirmeyi başaramayacaklarını söylemiştir. Dünyada iken insanın en iğrendiği ve ne kokusuna, ne de görüntüsüne tahammül edemediği irin, orada sonsuza kadar cehennem halkının yiyeceği olacaktır. Cehennem ehli bundan büyük bir azap duyacak ama açlıklarından dolayı da bunu yemek zorunda kalacaklardır. Buna rağmen yedikleri de açlıklarını gidermeyecektir. Sonsuza kadar açlığın acısını da aralıksız tadacaklardır. Allah yedikleri darı dikeninin de onların açlıklarını gidermeyeceğini şöyle bildirmiştir:

Onlar için (zehirli olan) darı dikeninden başka bir yiyecek yoktur. Ne doyurup-semirtir, ne açlıktan korur. (Gaşiye Suresi, 6-7)

Cehennemde inkarcıların yaşayacakları azaplarla ilgili Kuran'da Allah'ın bildirdiği başka konular da vardır;

-Orada onlar için "kemikleri çatırdatan inlemeler" vardır. (Enbiya Suresi, 100)

-Bütün zamanlar boyunca orada kalacaklar (Nebe Suresi, 23) ve onların azabı hafifletilmeyecektir. (Al-i İmran Suresi, 88)

-Ateşten çıkmak isteyecekler ama çıkamayacaklardır. (Maide Suresi, 37)

Tüm bu anlatılanlar inkar edenlere tarif edilemeyecek kadar büyük bir azap ve pişmanlık yaşatacaktır. Bu azaptan kurtulabilmek için canlarının alınmasını isteyecekler ve bunun için de defalarca yalvaracaklardır. Cehennemdeki insanların konuşmalarını Allah Kuran'da şöyle haber vermektedir:

(Cehennem bekçisine:) "Ey Malik (bekçi), Rabbin bizim işimizi bitirsin" diye haykırdılar. O: "Gerçek şu ki siz, (burada) kalacak kimselersiniz" dedi. "Andolsun, size hakkı getirdik, fakat sizin bir çoğunuz hakkı çirkin görüp-tiksinenlerdiniz." (Zuhruf Suresi, 77-78)

Ancak Rabbimiz'in ayette de bildirdiği gibi Allah dünyada iken hak dinden yüz çevirdikleri, yapılan uyarıları dinlemedikleri için onların yalvarmalarına icabet etmeyecek ve onları dilediği sürece sürekli olarak azabın içinde tutacaktır.

İşte burada anlatılanlar dünyada Allah'ı ve ahiret gününü inkar edenlerin, cennet ve cehennem konusundaki uyarıları dinlemeyenlerin kesin olarak yaşayacakları azaplardan bir kısmıdır. İnkarcıların bu azapların yanında asla kurtulamayacakları büyük bir azap daha vardır ki bu, kişinin aklından bir an dahi uzaklaşmayacak olan pişmanlık hissidir. Bu his, bir insanın görebileceği en korkunç yer olan cehennemde yaşamak zorunda

kalmanın verdiği sıkıntıyla katlanarak artacaktır. Çünkü baştan beri belirttiğimiz gibi inkarcılar cehennem azabını tattıkları her an, eğer dünyada doğru olan yolu seçmiş olsalar bunların hiçbirini yaşamayacaklarını hatırlayacaklardır. Ve bunun verdiği pişmanlıktan kurtulmaları da mümkün değildir.

İnkarcıların Cehennemde Yaşayacakları Pişmanlık

İnkar edenler cehennemdeki azabın şiddetini yaşadıkça, dünya hayatında Allah'a iman etmemiş oldukları için çok büyük bir pişmanlığa kapılacaklardır. Ancak bu pişmanlık, onlara hiçbir şekilde telafi imkanı sağlamayacaktır. Çünkü dünyada kendilerine yeterince fırsat verilmiştir ama onlar bunu değerlendirememişlerdir. Bunu anladıklarında, kendilerini Allah'tan uzaklaştıran, ahireti unutturan ve dünyaya çeken her şeye ve herkese lanet edecek ve onlara karşı büyük bir öfke duyacaklardır. Allah bu kimselerin öfke dolu pişmanlıklarına şöyle dikkat çeker:

> **Yüzlerinin ateşte evrilip çevrileceği gün, derler ki: "Eyvahlar bize, keşke Allah'a itaat etseydik ve Resûl'e itaat etseydik." Ve dediler ki: "Rabbimiz, gerçekten biz, efendilerimize ve büyüklerimize itaat ettik, böylece onlar bizi yoldan saptırmış oldular." "Rabbimiz, onlara azabtan iki katını ver ve büyük bir lanet ile lanet et." (Ahzab Suresi, 66-68)**

Sonunda Bize geldiği zaman, der ki: "Keşke benimle senin aranda iki doğu (doğu ile batı) uzaklığı olsaydı. Meğer ne kötü yakın-dost(muşsun sen)." (Bu söylenmeleriniz,) Bugün size kesin olarak bir yarar sağlamaz. Çünkü zulmettiniz. Şüphesiz azapta da ortaksınız. (Zuhruf Suresi, 38-39)

Ayetlerde görüldüğü gibi, suçu, dünya hayatında kendilerini saptıran kimselere yükleyerek azaptan kurtulabileceklerini umarlar. Halbuki Allah herkese doğruyu bulabileceği bir vicdan ve bunu uygulayabileceği bir irade vermiştir. Herkese her iki alternatif de anlatılmış ve herkese doğru olan da yanlış olan da sunulmuştur. Ve her insan kendi tercihini kendi iradesiyle bilerek ve isteyerek yapmıştır. Ayrıca Allah herkesin kalbinde yaşadığı imanı ve inkarı da bilir. Bu nedenle cehennem ehli arasında insanların inkar etmesine öncülük edenler de, onlara uyanlar da hak ettikleri karşılığı göreceklerdir. O gün kimse başkasının işlediği günahtan sorumlu olmayacak ve kimse kimsenin günahını yüklenmeyecektir.

Bu insanlar, dünya hayatında birbirlerini günaha çekerlerken belki de çoğu defa ahirette hesap vereceklerini hatırlamış ama bunu önemsiz görmek istemişlerdir. Birbirlerine "sen yap ben senin günahını yüklenirim" demiş ve inkar etmeleri için birbirlerini teşvik etmişlerdir. Şeytan da onlara birtakım süslü vaatlerde bulunarak onları inkara yönlendirmiştir. Halbuki Allah **"... o Bize, 'yapayalnız tek başına' gelecektir."** (Meryem Suresi, 80) şeklinde buyurarak bu vaatlerin inkarcılar için hiç-

bir faydası ve geçerliliği olmadığını önceden bildirmiştir.

O gün inkar edenler tamamen yalnız olduklarını açıkça göreceklerdir. Ve Allah'tan başka kendileri için ne bir dost ne de bir veli bulamayacaklarını da anlayacaklardır. Çünkü dünyada peşlerinden gittikleri, kendilerine dost olarak gördükleri herkes cehennemde onları terk edecek ve yüzüstü bırakacaktır. Aynı şekilde Allah'ı unutarak veli edindikleri şeytan da kendilerine ihanet edecek ve şöyle diyecektir:

> **İş hükme bağlanıp-bitince, şeytan der ki: "Doğrusu, Allah, size gerçek olan va'di va'detti, ben de size vaadde bulundum, fakat size yalan söyledim. Benim size karşı zorlayıcı bir gücüm yoktu, yalnızca sizi çağırdım, siz de bana icabet ettiniz. Öyleyse beni kınamayın, siz kendinizi kınayın. Ben sizi kurtaracak değilim, siz de beni kurtaracak değilsiniz. Doğrusu daha önce beni ortak koşmanızı da tanımamıştım. Gerçek şu ki, zalimlere acı bir azab vardır." (İbrahim Suresi, 22)**

Dost olarak gördükleri herkesin kendilerine böyle ihanet ettiğini ve kendilerini yüz üstü bıraktığını görmek inkar edenlerin pişmanlığını daha da arttıran bir neden olacaktır. Artık Allah'tan başka sığınacak kimseleri olmadığını çok açık olarak anlamışlardır. Ancak bunu anlamanın kendilerine hiçbir fayda sağlamadığını görmek de onlara büyük bir sıkıntı verecektir. O gün bir yandan birbirleriyle tartışırlarken, bir yandan da dünyada yapıp ettikleri günahları itiraf ederler. Bu durumu Allah

ayetlerde şöyle haber vermektedir:

Orada birbirleriyle çekişip tartışarak derler ki:

"Andolsun Allah'a, biz gerçekten apaçık bir sapıklık içindeymişiz,"

"Çünkü sizi (yalancı olanları) alemlerin Rabbiyle eşit tutuyorduk.

"Bizi suçlu-günahkarlardan başka saptıran olmadı."

"Artık bizim için ne bir şefaatçi var,"

"Ne de candan-yakın bir dost."

"Bizim bir kere daha (dünyaya dönüşümüz mümkün) olsaydı da iman edenlerden olabilseydik." (Şuara Suresi, 96-102)

Ayetlerde görüldüğü gibi, inkarcılar büyük bir pişmanlıkla dünyaya geri dönebilmeyi, iman eden insanlardan olup, ahiret hayatları için kendilerine fayda sağlayacak hayırlı bir şeyler yapabilmeyi dilerler. Ancak bu dilekleri kabul edilmez. Yıllarca peşinden koştukları paranın, güzelliğin, itibarın, dünyada elde etmeye çalıştıkları başka bir şeyin hiçbir anlamı olmadığını görürler. Kuran'da onların bu pişmanlık dolu ifadelerine Allah şöyle yer verir:

Kitabı sol eline verilen ise; o da, der ki: "Bana keşke kitabım verilmeseydi."

"Hesabımı hiç bilmeseydim."

"Keşke o (ölüm her şeyi) kesip bitirseydi.

"Malım bana hiçbir yarar sağlayamadı."

"Güç ve kudretim yok olup gitti."
(Allah buyruk verir:) "Onu tutuklayın, hemen bağlayın."
"Sonra çılgın alevlerin içine atın."
"Daha sonra onu, uzunluğu yetmiş arşın olan bir zincire vurup gönderin."
"Çünkü, o, büyük olan Allah'a iman etmiyordu."
"Yoksula yemek vermeye destekçi olmazdı."
"Bundan dolayı bugün, kendisine hiçbir sıcak dost yoktur." (Hakka Suresi, 25-35)
O gün, cehennem de getirilmiştir. İnsan o gün düşünüp-hatırlar, ancak (bu) hatırlamadan ona ne fayda? Der ki: "Keşke hayatım için, (önceden bir şeyler) takdim edebilseydim." (Fecr Suresi, 23-24)

Tüm bunların yanında cennet halkının sevincini ve mutluluğunu görmek de inkar edenlerin yaşadıkları pişmanlığı artırır. Çünkü cennette yaşayan insanlarla kendi yaşantıları arasındaki olağanüstü büyük farklılığa şahit olurlar. Ahirette cennet ehli ile cehennem ehli arasındaki büyük farka dikkat çekilmiştir.

Cehennem ehlinin görünümünü Allah Kuran'da "gözleri 'korkudan ve dehşetten düşük', kendilerini de zillet sarıp-kuşatmış" (Kalem Suresi, 43) şeklinde ifade etmiştir. Bir başka ayette ise yüzlerinin "kararmış ekşimiş" (Kıyamet Suresi, 24) olduğunu bildirmiştir. Buna karşılık cennetle müjdelenen müminlerin yüzlerini şöyle tanımlamıştır:

O gün, öyle yüzler vardır ki apaydınlıktır;

Güler ve sevinç içindedir. (Abese Suresi, 38-39)

İnkar edenler cehennemde kaynar su, irin, kan, zehirli darı dikeni ve zakkum dışında hiçbir yiyecek bulamayacaklarken, iman edenler cennette baldan, sütten ırmaklarla, kadehler içerisindeki birbirinden güzel içeceklerle, kesilip eksilmeyen, yüklü dalları bükülmüş, meyveleri sarkmış meyve ağaçlarıyla ve nefislerinin isteyeceği daha pek çok nimetle ödüllendirileceklerdir. Bir ayette Allah cennet halkının yiyeceklerini şöyle tanımlar:

Takva sahiplerine va'dedilen cennetin misali (şudur): İçinde bozulmayan sudan ırmaklar, tadı değişmeyen sütten ırmaklar, içenler için lezzet veren şaraptan ırmaklar ve süzme baldan ırmaklar vardır ve orda onlar için meyvelerin her türlüsünden ve Rablerinden bir mağfiret vardır. Hiç (böyle mükafatlanan bir kişi), ateşin içinde ebedi olarak kalan ve bağırsaklarını 'parça parça koparan' kaynar sudan içirilen kimseler gibi olur mu? (Muhammed Suresi, 15)

Allah'ın ayette de belirtildiği gibi böyle mükafatlandırılan kimseler ile inkar edenlerin hem açlıklarını gidermeye yaramayan, hem de büyük bir azaba dönüşen rızıkları kesinlikle bir değildir. Onlar orada sonsuz defa yakılacak, sonsuz defa derileri eritilip dökülerek yenileriyle değiştirilecek ve sonsuza kadar bir parça serinlik ya da ferahlık bulabilmek için yalvararak yar-

dım isteyeceklerdir. Cennet halkının gölgeliklerde, serinliklerde nimet içerisinde olduklarını görecek ve onlara sahip olduklarından bir parça kendilerine de vermeleri için yalvaracaklardır. Rabbimiz Kuran'da onların bu haberini şöyle verir:

Ateş halkı cennet halkına seslenir: "Bize biraz sudan ya da Allah'ın size verdiği rızıktan aktarın." Derler ki: "Doğrusu Allah, bunları inkar edenlere haram (yasak) kılmıştır." (Araf Suresi, 50)

Ama cehennemde pişmanlık içinde yaşayan inkarcıların bu yardım istekleri asla karşılık görmeyecektir. Allah, bunu haber verdiği ayette şöyle buyurmaktadır:

... Şüphesiz Biz zalimlere bir ateş hazırlamışız, onun duvarları kendilerini çepeçevre kuşatmıştır. Eğer onlar yardım isterlerse, katı bir sıvı gibi yüzleri kavurup-yakan bir su ile yardım edilirler. Ne kötü bir içkidir o ve ne kötü bir destektir. (Kehf Suresi, 29)

Yine aynı şekilde cennet halkına atlas ve ipekten elbiseler, sayısız ziynetler, altınlar, gümüşler sunulurken, cehennem halkına katrandan ve ateşten biçilen elbiseler giydirilecektir. Onlar zincirlere vurulup, demir halkalarla bağlandıkları "cehennemden yataklar"a yatırılıp üzerleri de "cehennemden örtüler" ile örtülürken, müminler yüksek köşkler ve güzel konaklar içerisindeki yükseklere kurulmuş ve "özenle işlenmiş mücevher" tahtlarda, çarpıcı güzellikteki döşeklerde, astarları ağır işlenmiş atlastan yataklar üzerinde ağırlanacaklardır.

Allah Kuran'da müminlerin diledikleri her şeyi orada kendilerine vereceğini bildirmiştir. Allah onların hoşnut bir yaşam içerisinde olduklarını, mutlu ve huzurlu olduklarını ve sevinç içerisinde ağırlandıklarını da şöyle bildirmiştir:

> **... Rableri Katında her diledikleri onlarındır... (Şura Suresi, 22)**

> **Artık Allah, onları böyle bir günün şerrinden korumuş ve onlara parıltılı bir aydınlık ve sevinç vermiştir. (İnsan Suresi, 11)**

İnkarcılar da dünya hayatında eğer Allah'ın emrine uyarak vicdanlı, samimi ve dürüst bir tavır göstermiş olsalardı, bugün cehennem ateşi içerisinde azap çekmiyor ve cennet halkı gibi nimetler içerisinde yaşıyor olacaklardı. İşte bu nedenle inkar edenler cennet halkını her düşündüklerinde bu pişmanlığı kat kat artarak hissedeceklerdir. Allah, onların içerisinde bulunduğu cehennem azabını ve bu pişmanlıklarını "sarsıcı üzüntü" olarak tanımlamış ve bundan ne zaman kurtulmak isteyecek olurlarsa, bir kez daha azaba döndürüleceklerini bildirmiştir:

> **Ne zaman ordan, sarsıcı-üzüntüden çıkmak isterlerse, oraya geri çevrilirler ve (onlara:) "Yakıcı azabı tadın" (denir). (Hac Suresi, 22)**

Çünkü cehennem artık geri dönüşü olmayan ve pişmanlık hissinin bir fayda sağlamayacağı, hatta hiçbir anlam ifade etmeyeceği bir yerdir. Melekler daha ilk öldükleri anda inkarcılara Allah'ın dilemesi dışında artık sonsuza kadar bir güzellikle karşılaşmayacaklarını haber vermişlerdir:

Melekleri görecekleri gün, suçlu-günahkarlara bir müjde yoktur. Ve o gün (melekler onlara) derler ki: "(Size sevinçli haber) Yasaktır, yasak." (Furkan Suresi, 22)

Bu nedenle inkar edenler ancak yok olarak bu azaptan kurtulabileceklerine inanmışlardır. Yok olmak için yalvaracaklardır ama bu istekleri kabul edilmeyecektir. Çünkü onlara dünyada öğüt alabilecekleri kadar bir ömür verilmişken onlar bile bile inkarı tercih etmiş ve haktan yüz çevirmişlerdir. Bu nedenle onlara Allah şunları söyleyecektir:

"Bugün bir yok oluşu çağırmayın, bir çok (kere) yok oluşu isteyip-çağırın." (Furkan Suresi, 14)

"Girin ona; artık ister sabredin, ister sabretmeyin. Sizin için birdir. Siz ancak, yaptıklarınızla cezalandırılıyorsunuz." (Tur Suresi, 16)

Allah Araf Suresi'nin 40. ayetinde, onların halat (ya da deve) iğnenin deliğinden geçinceye kadar cehennemden kurtulamayacaklarını ve cennete giremeyeceklerini bildirmiştir. Ayrıca Allah, inkarcıların dünyada iken nasıl haktan yüz çevirip, ahiret gününü ve Kendisi'ne kavuşmayı unuttularsa o gün de onların unutulacağını, yani Rabbimiz'den asla bir karşılık alamayacaklarını, yardım görmeyeceklerini bildirmiştir:

(Allah da) Der ki: "İşte böyle, sana ayetlerimiz gelmişti, fakat sen onları unuttun, bugün de sen işte böyle unutulmaktasın." (Taha Suresi, 126)

Denildi ki: "Bugününüzle karşılaşmayı unuttuğunuz gibi, Biz de sizi bugün unutuyoruz. Barınma yeriniz ateştir. Ve sizin için hiçbir yardımcı yoktur." (Casiye Suresi, 34)

Onlar, dinlerini bir eğlence ve oyun (konusu) edinmişlerdi ve dünya hayatı onları aldatmıştı. Onlar, bu günleriyle karşılaşmayı unuttukları ve Bizim ayetlerimizi 'yok sayarak tanımadıkları' gibi, Biz de bugün onları unutacağız." (A'raf Suresi, 51)

Yine de yalvaracak ve Allah'tan kendilerini ateşten çıkarmasını dileyeceklerdir ama Allah onlara şöyle cevap verecektir:

Der ki: "Onun içine sinin ve Benimle söyleşmeyin." (Müminun Suresi, 108)

İşte inkar edenlerin alacakları karşılık, hiçbir şekilde yardım görmemek ve cehennem azabı içerisinde terk edilmek olacaktır. Allah onlara rahmet etmeyecek, onları esirgemeyecek ve işledikleri günahları, hataları bağışlamayacaktır. Oysa dünyada iken Allah'a sığınmış olsalardı, O'nu kendilerine karşı sonsuz esirgeyen, sonsuz bağışlayan ve sonsuz rahmet eden olarak bulacaklardı. Ama cehennemi gördüklerinde hatırladıkları bu gerçekler artık onlara hiçbir yarar sağlayamayacaktır.

Tüm bu anlatılanların ardından insanların, Allah'ın kullarına karşı sonsuz seven ve sonsuz affedici olduğunu şimdiden düşü-

nüp, yalnızca O'nu dost ve vekil edinmeleri gerekir. Zira cehennemin kapıları insanın üzerine bir kere kilitlendi mi, artık Allah takdir ettiği sürece açılmayacak ve şu an insanın elinde olan fırsatlar bir daha kendisine geri verilmeyecektir. Bu ebedi pişmanlıktan kurtulmanın yolunu ise Allah Kuran'da şöyle bildirmiştir:

> **Ancak tevbe edenler, ıslah edenler, Allah'a sımsıkı sarılanlar ve dinlerini katıksız olarak Allah için (halis) kılanlar başka; işte onlar mü'minlerle beraberdirler. Allah mü'minlere büyük bir ecir verecektir. Eğer şükreder ve iman ederseniz, Allah azabınızla ne yapsın? Allah şükrün karşılığını verendir, bilendir. (Nisa Suresi, 146-147)**

BU PİŞMANLIĞI YAŞAMAMAK İÇİN...

Eğer şükreder ve iman ederseniz, Allah azabınızla ne yapsın? Allah şükrün karşılığını verendir, bilendir. (Nisa Suresi, 147)

İnsan birtakım kusurlara, eksikliklere, acizliklere sahip olarak yaratılmış bir varlıktır. Kendisine verilen ömür süresince unutur, yanılır ve sayısız hata yapar. Ama aynı zamanda Allah'ın vermiş olduğu tevbe gibi büyük bir nimetle, bu hataların telafisi dünyada her zaman için mümkündür. Zaten dünya, insanın eğitilmesi, hatalarından arındırılması ve kendisine verilen nimetlerle denenmesi için var edilmiştir. İnsan dünyada iken, yaptığı hatalardan ya da yaşadığı hayattan kimi zaman büyük bir pişmanlık duyabilir ama bu pişmanlığı telafi etme imkanı vardır. İnsan yaşadığı bu pişmanlığın ardından tevbe edip, Allah'ın kendisini bağışlayacağını ve esirgeyeceğini umabilir.

Kuran'da Allah, samimi olarak yapılan her tevbeyi bağışlaya-

cağını müjdeler. Allah insanın içinde sakladığı, düşündüğü, aklından geçirdiği her kelimeyi, her düşünceyi ve insanın kendi içinde samimi olup olmadığını bilir. Nitekim Allah Kuran'da, **"Rabbiniz, sizin içinizdekini daha iyi bilir. Eğer siz salih olursanız, şüphesiz O da, (Kendisi'ne) yönelip dönenleri bağışlayıcıdır"** (İsra Suresi, 25) şeklinde buyurarak insana olan yakınlığını haber verir.

Ancak çok önemli bir gerçek daha vardır ki; öldükten sonra dünyada yapılan hataların, işlenen günahların telafi edilmesi -Allah'ın dilemesi dışında- asla mümkün değildir.

O halde insanın kaybedeceği tek bir an dahi yoktur. Yaşadığı dakikalar göz açıp kapayıncaya kadar geçmekte, insan ölüme her geçen saniye daha da yaklaşmaktadır. Üstelik ölümün ne zaman, hangi gün ve saat kendisini bulacağından da emin değildir. Bir gün mutlaka ölecek ve dünyada yapmış olduğu davranışlar ile yaşadığı hayattan dolayı Rabbimiz'in huzurunda hesaba çekilecektir. Bu nedenle insan çok yakında öleceğini sürekli aklında tutmalı ve ahirette pişman olmamak için yaşamını yeniden gözden geçirmelidir.

Allah üstün güç sahibi Yaratıcımız'dır ve O'nun kudreti karşısında her insanın yapması gereken, kendisine dünyada verilen süre içinde, kulluk görevlerini eksiksiz olarak yerine getirmektir. İman sahibi bir insan ibadetlerine gösterdiği titizlikle kendini belli eder. Allah'ın farz kıldığı 5 vakit namaz, abdest ve oruç gibi ibadetlerini yaşamı boyunca şevkle sürdürür. İbni Ömer radıyallahu anhümâ'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah sal-

lallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuşlardır:

"İslam beş temel üzerine bina kılınmıştır: Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Resulü olduğuna şahitlik etmek. Namazı dosdoğru kılmak, zekâtı hakkıyla vermek, Allah'ın evi Kâbe'yi haccetmek ve Ramazan orucunu tutmak." (Buhârî, Îmân 1, 2, Tefsîru sûre(2) 30; Müslim, Îmân 19-22. Ayrıca bk. Tirmizî, Îmân 3; Nesâî, Îmân 13)

Dünyada Allah'a olan kulluk vazifesini yerine getirmeyen bir kişi şu an ölüm melekleri ile karşılaşmış olsa, acaba geçirdiği bunca senenin hesabını verebilecek midir?

Bugüne kadar Allah'ı razı etmek için neler yapmıştır?

O'nun hükümlerini uygulamadaki titizliği yeterli midir?

Bu soruların belki de hiçbirine verebileceği olumlu bir cevabı olmayabilir. Ama eğer, şu anda tevbe eder ve bundan sonraki hayatını Allah'ı razı etmek için geçireceğine samimi olarak karar verirse, Allah'ın tevbesini kabul edeceğini, onu bağışlayacağını umabilir.

İnsan, Gaffar (merhametlilerin en merhametlisi), Halim, (kullarına karşı çok yumuşak olan) ve Tevvab (bağışlayan ve esirgeyen, tevbeleri kabul edip günahları iyiliklere çeviren) olan Rabbimiz'e sığınmalıdır. Allah sabredenlerin ve Kendisi'ne yönelip dönenlerin karşılığını mutlaka verecektir. İman eden kullarının günahlarını bağışlayarak iyiliğe çevirecek ve yaptıkları hayırlı işleri en güzeliyle mükafatlandıracaktır. Nitekim bir ayette Allah, kullarına bu büyük müjdeyi şöyle vermektedir:

Sizin yanınızda olan tükenir, Allah'ın Katında

olan ise kalıcıdır. Sabredenlerin karşılığını yaptıklarının en güzeliyle Biz muhakkak vereceğiz. Erkek olsun, kadın olsun, bir mü'min olarak kim salih bir amelde bulunursa, hiç şüphesiz Biz onu güzel bir hayatla yaşatırız ve onların karşılığını, yaptıklarının en güzeliyle muhakkak veririz. (Nahl Suresi, 96-97)

Unutmayın ki her insan bir anda ölümle karşılaşabilir ve her ne kadar pişman olsa da bir daha geri dönüp yaptıklarını düzeltme imkanı bulamayabilir. Bu nedenle bir kişi eğer Rabbimizin kendisini esirgemesini, O'nun sevdiği bir kul olmayı ve ölümünden sonra Allah'ın salih kulları için hazırladığı cennete kavuşmayı istiyorsa, bir an önce Rabbimiz'den bağışlanma dilemeli ve hayatını O'nun emrettiği şekilde Kuran'a ve Peygamber Efendimiz (sav)'in sünnetine uyarak yaşamalıdır.

DARWINİZM'İN ÇÖKÜŞÜ

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş

ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar. Bugün bilimsel gelişmeler, evreni ve tüm canlıları Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürüt-

me" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden

geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı.

Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." (Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır." (Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196)

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. *("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)*

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. *(Stan-*

ley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7)

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de

1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması im-

kansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında *"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"* demek zorunda kalmıştı. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile*

of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189)

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184)*

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için

1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rasgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> *Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, Ori-*

gins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.)

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen

özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara **"ara-geçiş formu"** adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

> *Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179)*

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci Biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983, s. 197)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel

bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- *Australopithecus*

2- *Homo habilis*

3- *Homo erectus*

4- *Homo sapiens*

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "*Australopithecus*" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. *(Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution:*

Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389)

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, *Australopithecuslar*'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, *"Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır"* diyerek bunu kabul eder. *(J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992)*

Evrimciler *"Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens"* sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. *(Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)*

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens neandertalensis* ve *Homo sapiens sapiens* (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. *(Time, Kasım 1996)*

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle *Australopithecus* fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin

en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim. Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde

bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{-950} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar.

Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen

yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik

alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır.

En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir. Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğu-

na dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisi-

nin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28)

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğru-

na yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi

dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

> **Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)**
>
> **... Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar,**

gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah başka ayetlerde de, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Mu-

sa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

> **(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)**

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

> **Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)**

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler

tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43)

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın.

(Bakara Suresi, 32)